

Değişim kendini dayatıyor, değişim kapıda! Toplum bu şekilde yoluna devam edemez. Emekçi yığınlardaki büyük değişim istek ve iradesi burjuva düzeni iliklerine kadar sarsıyor. Burjuvazi, bu değişim dinamiğinin farkında ve onu düzen içine hapsedmek için her yolu deniyor.

Emekçilerin değişim isteği sandıklarda söndürülmek isteniyor. Gerici-likte birbirleriyle yarışan iki adaydan birini seçmeye zorlanıyoruz. Demokrasi ve özgürlük özlemlerine karşılık da Demirtaş'ın reklamını yapıyor burjuvazi. Seçimi kazanabilecek olsa her türlü araçla buna engel olacak olan sermaye dünyası, sistemden kopma eğiliminin önünü almak için demokrat aday Demirtaş'ı öne sürüyor. Böylece hem düzenin dışına taşan eğilim ve iradeyi çevirme, hem de gerici-lik gericisi iki aday arasındaki bu saçma yarışa bir meşruiyet kazandırma amaçlanıyor.

Bu oyuna gelmeyeceğiz! Seçimlerin sonucu ne olursa olsun, sandıktan çıkacak olan değişime karşı düzenin onanmasıdır. Biz, tüm gücümüzle bu düzeni değiştirmek için sokaklarda olacağız. Emekçiler, kendi geleceğimiz için seçimleri boykot edelim! Sandığa değil sokaklara!

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

4 - 18 Ağustos 2014 / S 264 / 1 TL

FİLİSTİN DEVRİMİ ZAFERE ULAŞACAK!

Filistin ağır saldırı altında! Okullar bombalanıyor, çocuklar katli-iyor. Siyonist devlet, emperyalistlerin destek ve yönlendiriciliği altında Filistin ve Ortadoğu devrimini boğmak için vahşette sınır tanımıyor! Dünya, resmi açıklamalar dışında kılımlı kıpırdatmıyor. Venezuela başkanı Maduro'nun deyişleriyle "yere batsın resmi açıklamalarınız!" Dünya emekçi halkları sokaklara çıkıyor, Filistin halkının, Filistin devriminin yanında olduğunu gösteriyor.

Dincilerin sahte gözyaşlarına aldırma-ın! Sanki Filistin devriminin temsilcisi Hamasmış gibi davranıyorlar. O Hamas ki, sosyalizmden derinden etkilenen Filistin devrimini yolundan çevirmek, onu içinden dinamitlemek için bizzat emperyalistler, bölge gerici-liği ve MOSSAD desteğiyle/yönlendiriciliğiyle kuruldu. Dinsel ve mezhepsel ayırım tanımayan Filistin devrimini içerden parçalamak ve onu dinci-gerici-liğin kollarında boğmak için kuruldu Hamas. Devrimi, devrimci güçleri dinsel ve mezhepsel temelde içerden parçalamak üzere kurulan Hamas, Suriye iç savaşında açıkça görüldüğü gibi, uluslararası karşı-devrimin saflarında, İsrail-Katar-Türkiye'nin yanında yer alıyor.

Filistin devriminin gerçek sahibi Filistin halkı, onun devrimci öncüsü de her şeyden önce Filistin yönetimi yetkililerine "yenilgi ağız ile konuşmayı bırakın! Direnişin sesinden başka ses çıkarmayan saygın Filistin halkının ruh haline uyun!" diyen Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'dir, devrimci gruplardır. Tüm gücümüzle Filistin devriminin, Filistinli devrimcilerin yanındayız! Emperyalist-siyonist saldırıya karşı tüm gücümüzle sokaklara!

HALKLARIN VE İNSANLIĞIN UMUDU SOSYALİZM

Venezuela Devlet Başkanı Nicolas Maduro, İsrail'in Filistin'deki katliamları için başta Arap dünyası olmak üzere tüm dünyaya çağrı yaptı. Venezuela Devlet Başkanı Maduro'nun açıklamaları şöyle:

"Filistin'den Müslüman, Hristiyan ve farklı dinden ve kültürden insanlar var: Çağrım bölgedeki Arap halkına ve liderlerine; Ne zamana kadar katliama sessiz kalacaksınız? Filistinli kardeşlerinizin katliamını izlemeye devam mı edeceksiniz? Arap halkları ne zaman uyanacak? Ve Arap liderleri. Ne zaman uyanıp Filistin halkının sesine ses vereceksiniz? Yerin dibine batsın resmi açıklamala-

Akciğer kanseri teşhisi konulan Çevik, tedavisi için çözüm ararken "kansere aşı bulundu" haberi üzerine yaptığı araştırma sonucu Küba'ya gitmiş. Döndüğünden beri her geçen gün sağlığına ve neşesine ailesiyle birlikte kavuşmaya başlamıştı.

56 yaşındaki Burhanettin Çevik yıllardır eşiyile birlikte restoran işletiyor. Kanser teşhisinin konulması ve tedavi süreci nedeniyle işi küçültmek ve yerlerini taşımak zorunda kalmışlar.

Gayet neşeli, hareketli haldeki Bur-

hanettin Bey için Behice Hanım "Küba'ya gitti geldi benim dünyam aydınlandı" diyerek özetliyor, hem yaşadıkları acıyı hem sevincini...

Gebze'de yaşayan Burhanettin Çevik ile gazetemiz için görüşmeye gittiğimde solgun, biraz halsizlik hisseden, yorgun görümlü yaşlıca bir adam bekliyordum. Beni karşılayan ise gayet sağlıklı görünen, neşeli, önceden tanışmış gibi sohbet girebildiğiniz birisiydi. Keza eşi Behice hanım da öyle samimi...

10

VENEZUELLA ARTIK YETER DİYOR

Yerin dibine batsın uluslararası protokolünüz. Artık harekete geçmelisiniz. Filistin halkının katillerine cevap vermelisiniz. Durdurmalısınız! Venezuela Devlet Başkanı olarak size sesleniyorum; Yeter artık! Resmi açıklamalarınızdan öteye gidemiyorsunuz, o kadar. Ses tonundan dolayı kusura bakmayım çok derinden konuşuyorum. İçimde saklı olan acı ve öfke beni bu şekilde konuşturuyor.

Filistin halkına yapılan katliama seyirci kalmak bana acı veriyor. Artık ölümlere alışmışlar dünya katliam karşısında kör ve sağır olmuş! Çoğu korkak liderler de resmi bir yazı geçip olaylardan üzüntülerini belirtip kanıyorlar. O kadar. 'Saldırıyor lanetliyoruz' sadece bu. 'Çok endişe duyuyoruz' bir de bu. Mesele bitiyor onlar için. Yeter be artık yeter! Venezuela artık yeter diyor."

Editör

DEVİRİMCİ POLİTİKANIN GÜCÜ

Devrimci komünist bir partinin gücünün temel belirtisi nedir diye sorulsa, başka şeylerin yanı sıra, onun düşüncelerinin, politikalarının toplumda giderek benimsenmesi diye yanıtlanabilir.

Her parti ya da politik akım çeşitli düşünceler, farklı önermeler ileri sürebilir. Ancak bunların doğruluğu yaşam tarafından sınanır ve gerçek yaşamda, sınıflar savaşında yeri olan, doğru olan düşünceler giderek benimsenir.

İşin başında bu durum bu şekilde yaşanmayabilir. Doğru olan politikalar, çok çeşitli nedenlerle, taraftar bulamayabilir, onu savunanlar yalnız kalabilirler.

3

Uzlaşmaz Sınıf Kavgası

C.Dağlı

2

"Hükümet İstifa" Sloganı Üzerine

Taylan Işık

4

Küçük Parti Büyük Devrim

Umud Çakır

5

Denizler Gibi İleri Atılalım

Umud Güneş

7

Ayaklanma Ve Demokratik Halk İktidarı

Özgür Güven

9

Neden Boykot-2

Umud Çakır

12

Uzlaşmaz Sınıf Kavgası

C.DAĞLI

BAŞYAZI

31 Mayıs'ta patlak veren ayaklanmadan bu yana, devrimci kavgayı sonuna dek götürmek gerektiğini daha sık ve ısrarlı olarak ifade etmeye başladık. Bu, tamamen devrimci bir anlayıştır. Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfının devrimci hedefi olan, burjuvaziye devirme, emeğin devrimci iktidarını kurma ve sosyalizme geçme, yalnızca devrimci sınıf kavgası sonuna kadar götürerek varılabilir.

Proletaryanın sınıf savaşımı, egemen sosyal sınıfı, burjuvaziye devirmeyi hedeflediği için, son derece şiddetli bir süreç olarak gelişir. Komünistler, sınıf savaşımını savundukları, pratikte onun gereğine uygun davrandıkları ve sonuna dek götürmek için sert bir kavgaya tutuştukları için, burjuvazi ve küçük burjuvazinin nefretine hedef olmuşlardır.

Onlar ne derse desin, biz, proleter sınıf kavgasını militanca savunacağız ve hiçbir kararsızlık göstermeden, emekçilerin kesin zaferine kadar ilerleyeceğiz.

Tutarlı devrimci tavrımız, burjuvaziye işbirliği ve uzlaşma içinde olan küçük burjuvazinin pek hoşuna gitmez.

Siyasi mücadele ve sosyalizm tarihinden biliyoruz ki, proletarya, düşmanın karşısında ne zaman ilımlı, yumuşak ve saygın davranmışsa, bundan, kendi mücadelesi zarar görmüştür. İşçi sınıfı içinde burjuvalara gösterilen saygınlık anlayışını kesin olarak açığa çıkarıp mahkum etmezsek, bu zihniyet, ayaklanmaların ve devrimin yenilgisine kadar gider.

Biz, bunun ne demek olduğunu, canlı mücadelemizde, Haziran günlerinde gördük. Orada, Taksim Dayanışması içinde, burjuva iktidara karşı, alçakgönüllülük gösteren ve güven duyan bir anlayış, ayaklanmayı başarısızlığa uğrattak bir eğilim ve çaba içine girdi. Bu eğilim, proleter uyanıklığı elden bırakmayan, uzlaşmaz bir anlayış içindeki devrimci komünistler ve ayaklanmacıların devrimci uyanıklığı ve içten devrimciliği sonucu, rahat bir hareket alanı bulamadı, istediği gibi at koşturamadı.

Emekçi hareketi içinde, her zaman zenginler sınıfıyla köprüleri tamamen atmak istemeyen unsurlar çıkabilir. Bu unsurlar, küçük burjuvazinin uzlaşmacı eğilimini temsil ediyorlar. Varlıklı sınıfa karşı mücadelemiz sürekli olmalıdır.

Proletaryanın uluslararası mücadele deneyiminden, bu yönden dersler, sonuçlar çıkarmalıyız.

Devrimci yığınsal eylemleri destekleyerek, güçlendirip genişleterek, uzlaşma yanlılarının, kitlelerin içinde egemen duruma getirmeye çalıştıkları tüm görüşleri, tez ve önerileri etkisizleştiririz. Sınıf savaşımın yükseldiği, yoğunlaştığı, şiddetli bir politik ortamda herhangi bir uzlaşma girişimi olanaksızdır. Uzlaşma yanlılarının kendileri uzlaşsalar da, kitleleri bu girişime çekemezler. Yoksulların varlıklarına karşı büyük bir nefret duyduğu ve onlara karşı devrimci duygularla harekete geçtiği bir toplumsal ortamda, küçük burjuvazinin, sömürücülere karşı saygın davranışı sonuçsuz kalır, başarısızlığa uğrar.

Küçük burjuvazi, varsın sınıf kavgasının yükseltilmesinin, toplumsal kutuplaşmanın derinleştirilmesinin ve sistemin politik krizinin yığınların devrimci eylemiyle keskinleştirilmesinin, kendi hareketine zarar veriyor diye istediği kadar gürültü koparsın; işçi sınıfı, büyük amacına, ancak sınıf savaşımının tüm gereklerini yerine getirerek varabilir.

Komünistler, kitleleri, güç sahiplerine karşı, nefretle, düşmanca duygularla eğitmezse, onların her politik çalışmasını, attıkları her adımı, her kararını teşhir etmezse, kent ve kır emekçilerini, ezen ve sömüren sınıfın ellerine bırakmış olurlar.

Reformları ve politikaları temel bir politika haline getirenlerden, ücretli köleliğe karşı amansız bir mücadeleye tutuşmaları ve yönetici sınıfa karşı, kitlelerde düşmanca duygular geliştirmeleri beklenemez. Kapitalist kölelik düzeyine karşı amansız bir savaşım verenler, devrimci komünistlerdir.

Küçük burjuva hareketler, kendilerini ne denli devrimci gösterirlerse gösterebilirler, pratikte, günlük politik çalışmalarda, onları burjuvazinin çeşitli çevreleriyle kol kola görürüz. Her defasında başka bir gerekçe ile bu ilişkiye girerler. Lafa gelince, kendilerini en uzlaşmaz savaşçılar olarak gösterirler. Burjuvaziye bağları koparmamak, küçük burjuvazinin ikili yapısından ileri geliyor.

Proletaryanın tarihsel görevi ise, burjuvaziye devirmek, siyasal iktidarı ele geçirmek ve devrimci sınıf iktidarına dayanarak, varolan üretimi ve karşılıklı ilişki biçimini ortadan kaldırmaktır. Günün geçici sorunları uğruna, büyük devrimci amacından vazgeçmez. Sonuna dek, tutarlı bir sınıf olarak hareket eder. Sınıfsal konumu ve üstlendiği tarihsel görevleri nedeniyle, burjuvaziye karşı güvensizlik göstermek zorundadır.

Küçük burjuva oportünist ve reformist çevreler, yalnızca kendi adına burjuvazi ile bir bağlantı içine girmekle kalmıyorlar. İleri işçi ve emekçi kitleleri de aynı noktaya çekmek için ısrarlı bir gayret içindeler. Devrime doğru gidildiği gün-cek koşullarda, uzlaşmacı anlayışlara karşı kesin, kararlı ve uzlaşmaz bir mücadele, devrimin zaferi için yaşamsaldır.

İsrail Saldırılarına Kara Harekatı İle Devam Ediyor

İsrail 7 Temmuz'dan bu yana Filistin'e füze-ler, bombalar yağdırıyor. Operasyonun adı "Yıkılmaz Kaya". Gerekçesi ise Hamas'ın İsrail şehirlerine Gazze Şeridi'nden gerçekleştirdiği roket saldırılarını durdurmak. Ancak ilk günden bu yana değil Hamas hedeflerini vurmak, çok sayıda sivil yerleşim yerini hedef alması dikkat çekiyor. Emperyalist devletler ise "terörü durdurmaya çalışan" İsrail'i alkışlıyor. On günde 200'den fazla kişi hayatını kaybederken, yaklaşık 1 500 kişi de yaralandı; çoğu çocuk.

İsrail 17 Temmuz Perşembe günü ise çocukların oynadığı bir plajı hedef aldı, beş çocuk öldü. Katliamın ardından insafsız(!) davranarak "beş saatlik ateşkes" ilan eden İsrail, Filistin halkına ihtiyaçlarını karşılaması için izin(!) verdiğini açıkladı.

Ateşkesin ardından saldırıya devam eden İsrail, akşam saatlerinde kara harekatı başlattı. Harekâtın amacı ise "Filistinli militanların kazmış olduğu tünelleri imha etmek". İsrail hava, deniz ve kara kuvvetlerinin desteğiyle, zırhlı, topçu, istihbarat birliklerini seferber etti; 70 bin yedek askerin de silah altına alınmasına karar verdi.

Sivil hedeflere saldırmaktan vazgeçmeyen İsrail, medyayı da es geçmiyor. Bir Filistinli gazeteci yaralanırken, Gazze Şeridi'nde bulunan yabancı basın dahil medya organlarının ofislerinin bulunduğu ofis binasına da saldırı düzenlendi.

Gazze'nin El Şifa bölgesindeki yerel radyo stüdyosunun bulunduğu ofis gökdeleni vuruldu, yaralananlar var.

İsrail halkı, bu saldırıya en ağır tepki veren halklardan biri oldu. Kara harekatı başladığında Tel Aviv'de sokaklara çıkan binlerce İsrailli, saldırıların derhal durdurulmasını istedi. Amerika'da da Yahudiler İsrail saldırganlığını durdurmak için sokaklara çıktı.

Birkaç günde yaşanan katliamı birkaç paragraflık kısa bir haberle anlattık. Ancak yaşananlar ne satırlara sığar, ne kelimelerle anlatılabilir. Hükümetin yaptığı gibi "vah vah" denerek, "kımyo-

ruz" denerek timsah gözyaşlarıyla da anlatılmaz. Yaşanan siyonist saldırganlığa ve sessiz kalarak katliamı destekleyen egemenlere karşı sokağa çıkarak, haykırarak anlatılır.

İsrail'e yönelik ilk tepkiyi veren ise sosyalizm yolsunda ilerleyen Latin Amerika ülkesi Venezuela oldu. Venezuela, İsrail büyük elçisini, sınır dışı etti.

Enternasyonal dayanışma için, Kardeş Filistin halkı için Deniz olma zamanı. Denizler gibi Filistinli olma zamanı, sokağa çıkarak ezilen ve katledilen tüm Ortadoğu halkları için devrim bayrağını yükseltme zamanı.

Filistin'de Şecaiye'de Katliam

Gazze Şeridi'ne yönelik saldırılarını aralıksız sürdüren İsrail, 20 Temmuz günü Gazze'nin Şecaiye semtinde katliam yaptı. Semtin ağır bombardıman altına alınması sonucu çoğu kadın ve çocuk 40 Filistinli yaşamını yitirdi, 400'den fazla kişi de yaralandı.

Yoğun bombardıman nedeniyle semte giriliyor ve ambulanslar da hedef alındığı için yaralılar bölgeden alınmıyor. Gazzeliler, kendi imkânlarıyla yaralıları hastaneye taşımaya çalışıyor.

Şecaiye'deki halk, katliamdan kaçmak için eşyalarını dahi almadan evlerini terk etti ve daha güvenli bölgelere gitmeye çalışıyor.

İsrail, gazetecilere de Gazze'yi terk etmeleri uyarısı yaptı ve İsrail askerlerinin saldırısı ile Halil Hamit isimli gazeteci hayatını kaybetti.

Şecaiye katliamıyla birlikte Gazze'de öldürülen Filistinli sayısı 370'i geçti, en az 2700 kişi de yaralandı.

İsrail ordusu da, Gazze Şeridi'nde devam eden kara harekâtında 13 İsrail askerinin öldüğünü açıkladı.

Bu İsrail'in son yıllarda bir günde verdiği en büyük asker kaybı.

21 Temmuz sabah saatlerinde ise Gazze Şeridi'nin güneyindeki Refah'a düzenlenen hava saldırısında aynı aileden 7'si çocuk 9 Filistinli hayatını kaybetti. Daha önce bombardımana maruz kalmış bir evin yıkıntılarında da 16 Filistinlinin cesedi çıkarıldı.

BM tarafından yönetilen okullara da 81 bin Filistinlinin sığındığı açıklandı.

ABD Dışişleri Bakanı John Kerry ise yine Hamas'ı suçlayarak "ABD tamamen İsrail'in kendini savunma hakkını desteklemektedir" dedi.

Filistin Sağlık Bakanlığı Eczacılık Genel Müdürü Eşref Ebu Mehadi de, "depolardaki tıbbi malzemeler tamamen tükendi. Elimizde sadece birkaç gün idare edebileceğimiz kadar malzeme var" dedi. İntravenöz sıvılar, anestezi ilaçları gibi tıbbi malzemelere büyük ihtiyaç duyulduğunu ifade eden Ebu Mehadi, uluslararası ve Arap kuruluşlara sorumluluk taşıma ve Gazzeli yaralılar için gerekli yardımı yapma çağrısında bulundu.

Sağlık Bakanlığı Mühendislik ve Bakım Genel Müdürü Besam el-Hamadın ise hastanelerde elektrik kesintisi problemi yaşadıklarını belirtti. Gazze'nin kuzeyindeki Kemal Advan ve Beyt Hanun hastanelerinde iki gündür elektrik olmadığını ifade eden Hamadin, uluslararası kuruluşlardan elektrik vermesi için İsrail'e baskı yapmasını istedi.

Kobane'ye Destek Çadırına İkinci Gün İkinci Saldırı

İŞİD çetelerinin saldırıları altında bulunan Kobane'ye destek amaçlı Urfa'nın Birecik İlçesine bağlı Zehri ve Ziyaret köyleri arasında kurulu direniş çadırlarına askerler tarafından sabah saat 05.00 sularında saldırı düzenlendi. Çevik kuvvet, akrep ve tomaların kullanıldığı saldırıda küfürlü anonslar yapıldı ve çadırlara gaz bombaları yağdırıldı. Gençler ise ses bombaları, taş ve havai fişeklerle karşılık verdi.

Askerler saldırı sırasında alanda bulunan çadırları ateşe verdi, demir sopalarla sivil araçlar tahrip edildi, 4 araç da yakıldı; 2'si ağır 10 kişi yaralandı.

Askerlerin çevredeki bazı evlere de gaz bombası atması üzerine köy halkı evlerini terk etmek zorunda kaldı.

Alanda bulunan kitlenin çoğunluğu, saldırının ardından Birecik kent merkezine doğru yürürken, alanda hakim bir tepyeyi ele geçiren gençler buradan askerlerle çatışmayı uzun süre sürdürdüler.

Çadıra önceki sabah da aynı saatlerde benzer şekilde saldırı düzenlenmiş, saldırıya gençlerin karşılık vermesiyle çatışma meydana gelmişti. Çatışmada aralarında JİNHA muhabiri Şehriban Aslan'ın da bulunduğu çok sayıda kişi yaralanırken, saldıran askerler geri çekilmek zorunda kalmıştı.

Kürdistan'da Suruç-Kobane Sınırı Aşıldı, Jandarma-Polis Saldırdı

Roja Devriminin 2. yıldönümü kutlamaları ve İŞİD çete saldırılarına karşı Rojava halkıyla dayanışmak için Urfa'nın Suruç ilçesi Çengelli (Alizeran) köyünde kurulan "Kobanê Kantonu ile dayanışma" çadırında binlerce kişi bekliyor.

18 Haziran'dan beri toplanan halk, Kobanê sınırını abluka alan asker ve polisler karşı bayraklar ve posterler astı. Kobanê-Suruç hattına Kuzey Kürdistan'ın dört bir yanından binlerce kişi geldi. 19 Temmuz günü akşam saatlerinde de sınırın Kobanê tarafına da binlerce Rojavalının gelmesi ile birlikte sınırın iki tarafında Rojava devrimini kutlayan sloganlar yükseldi.

Ancak sabahın erken saatlerinden bu yana sınır noktasına yığınak yapan asker ve polis, Suruç tarafındaki kitlenin sınıra yaklaştığı gerekçesiyle müdahalede bulunulacağını anons etti. Bunun üzerine gençler sloganlarla sınıra doğru yürüyüşe geçti. Kobanê tarafında kalan kitle de sloganlar ve zılgıtlarla gençlere destek verdi.

Gerginliğin ardından yıldönümü kutlama programı saygı duruşuyla başladı, MKM'li müzik gruplarının konseri ile devam etti

Saatler 20.00'ye yaklaşırken, kitle sınırdaki birinci telleri kaldırarak mayınlı arazinin de bulunduğu ikinci tellere doğru yürüyüşe geçti. Binlerce K.Kürdistanlı'nın yürüyüşü Rojavalıların sloganlarıyla karşılandı, her iki taraftan da havai fişekler ve "Biji Berxwedana Rojava" sloganları yükseliyor.

Kitlenin mayınlı arazinin de bulunduğu ikinci tellere yaklaşması üzerine asker ve polisler gaz bombaları ile saldırdı. Gaz bombalı saldırıda yaklaşık 10 kişi yaralanırken, yüzlerce kişi de sınırı aşarak Kobanê'ye geçti.

Suruç'ta bulunanlara saldırıyı gören Kobanêliler ise, asiye güçlerinin uyarılarına aldırmadan sınıra koştu. Gelenleri kucaklayan Kobanêliler, mayın tarlası içinde kutlamalar yapmaya başladı. Suruç'tan gelenleri alan halk, kantonda araçları ile konvoy oluşturdu.

Bu gelişme üzerine polisler, saat 22.00 civarında günlerdir Rojava için nöbet tutulan direniş çadırlarına yöneldi. Eylemcileri gaz bombası ve tazyikli suyla alandan çıkaran polisler platform ses sistemi. mutfak olarak oluşturulan çadırlar, tuvaletler de dahil olmak üzere direniş çadırlarının tamamını ateşe verdi.

Gaz bombaları nedeniyle 5 çadır ile biri traktör ile su tankeri olmak üzere 4 otomobil alevler içerisinde yanarak kullanılamaz hale geldi. Dicle Haber Ajansı'na (DİHA) ait canlı yayın aracı ise olaylar sırasında hedef gözetilerek atılan gaz bombalarından kaynaklı çeşitli yerlerinden darbe aldı.

SAVAŞAN HALKLAR KAZANACAK

Mücadele Birliği Platformu, Gazze'de yaşanan İsrail saldırılarına ve Rojava'ya yönelik IŞİD saldırılarını protesto etmek için Galatasaray Lisesi önünde bir basın açıklaması düzenledi.

"Savra Savra Hatta Nasr" pankartının açıldığı eylemde "Kürt Halkı Yalnız Değildir" pankartı da lisenin duvarına asıldı.

Sık sık "Kürt Halkı Yalnız Değildir", "Filistin Devrimi Yalnız Değildir", "Savaşan Halklar Kazanacak", "Savaş Savaş Zafere Kadar", "Savra Savra Hatta Nasr" Basın açıklamasından önce kısa ajitasyon konuşmaları yapıldı.

Sloganların ardından okunan basın açıklamasında Ortadoğu'nun kan gölüne döndürülmesi istendiği anlatılırken, bir tarafta emperyalizmin besleyip eğittiği dinci faşist çetelerin Rojava devrimini boğmak için saldırırken, öbür tarafta emperyalizmin Ortadoğu'daki ileri ka-

rakolu Siyonist İsrail'in Filistin halkına ölüm kustuğu anlatıldı. Bu saldırıların ikisine de dair devletin iki yüzlü politikası teşhir edildi.

"Filistin halkının mücadelesi uzun süredir dünya devrimci hareketine ilham kaynağı olmuştur ve olmaya da devam etmektedir. Onurlu Filistin halkı kendisine dayatılanı kabul etmeyecek ve diz çökmeyecektir. Rojava'da Kürt halkı kendisine dayatılanı kabul etmeyecek ve diz çökmeyecektir." denilen açıklama;

"Emperyalizmin, faşizmin ve her türlü gericiğin karşısında, ulusların özgürce kendi kaderini tayin etmesini sağlayacak ve emekçilerin özgür günlerini yaşayacağı bir dünya ancak ezilen ve sömürülen halkların

mücadele birliğini oluşturduğu, bayrağına sınıfsız sömürsüz bir dünya hedefini koyduğu bir mücadele ile mümkündür ve bugün sürdürülen bu savaşlar işte bu hedefin tohumlarını taşımaktadır. Bizler Denizlerin yolları olarak tıpkı Denizler gibi Filistin'de savaşmış Teğmen Ali-ler gibi enternasyonal savaşta yer almaya hazırız. Filistin ve Rojava halkının yanındayız.

Ortadoğu'da kan ve katliamlarla amaçlarına ulaşmaya çalışılanlar büyük bir yenilgi alacaklardır. Bizler Türk Kürt Arap ve Ermeni halkları olarak Haziran halk ayaklanmasının yolundan yürüyerek Denizlerin başlattığı devrim mücadelesini zafere ulaştıracağız" denilerek sona erdi.

"Rojava Halkların Umududur Umudu Korumaya Devam Edeceğiz"

Kobane ve Rojava'da IŞİD saldırılarına karşı mücadeleyi sürdüren Kürt halkına İstanbul'da destek eylemleri yürüyüşlerle ve nöbetlerle devam ediyor. İstanbul'un bir çok ilçesinde yürüyüşler ve nöbetlerle Kobane ve Rojava'daki IŞİD katliamları protesto edilmeye ve Rojava devrimini gerçekleştiren Kürt halkına destekler sürüyor. 19 Temmuz günü pek çok ilçede yapılan yürüyüşlerin ardından Aksaray Metro önündeki meydana saat 14.00'de çadır kuran pankartları ve dövizleriyle Rojava devrimini selamlayan Kürt analar, IŞİD katliamlarının durması için nöbetlerini sürdürüyor.

"Bizler bulunduğumuz her yerde kadınlar olarak, kadınların, çocuklarımızın, eşlerimizin geleceği için savaşlara, katliamlara dur demek için buradayız. Her yerde eylem yapmak, nöbet tutmak, barışı haykarmak zorundayız.. Başka türlü bu kan, bu katliamlar durmayacak" diyorlar...

"Rojava dünyaya ışık tutan bir devrimdir, o ışığı, meşaleyi korumak için onlara destek vermek zorundayız."

"Biz biliyoruz bütün emperyalist devletler desteklediler IŞİD'i, İslamcı çeteleri, başta AKP hükümeti destek verdi. Onların korkusu hakların

umudu olmuş Rojava devriminin büyümesi, yayılmasıdır. Rojava'nın petrolü de, zenginlikleri de orada yaşayan tüm haklarıdır. Rojava devrimi de halkların devrimidir. Rojava devrimi halkların umududur, umudu korumaya, büyütmeye devam edeceğiz..."

26 Temmuz'a kadar devam eden Aksaray'daki Rojava'ya destek eyleminde Kürt anaları tüm duyarlı insanları seslerine ses katmaya çağırdı. Barış Anneleri, İstanbul'un diğer semtlerinde açacakları çadırlarla eylemlerini sürdürecek.

Filistin için İsrail'i Boykot

Filistin için İsrail'e Karşı Boykot Girişimi, İsrail'in Filistin'e yönelik saldırılarını protesto etti, İsrail ile tüm ilişkilerin kesilmesini ve boykot edilmesini istedi. Boykot Girişimi, 23 Temmuz akşamı İsrail'in Filistin'e saldırılarını protesto etmek üzere 3. eylemini yapmış oldu.

Çğrı üzerine saat 20.00'de Kadıköy Altıyol'da toplanılarak Filistin halkını destekleyen ve İsrail'in saldırısını protesto eden sloganlarla Kadıköy İskele'ye yürüdü.

"Artık Yeter! İsrail İle Ekonomik, Siyasi, Askeri, Akademik, Kültürel İlişkiler Kesilsin" pankartının açıldığı eylemde FHKC ve Filistin

bayrakları, İsrail'i protesto eden dövizler taşınırken sık sık "Filistin'e Özgürlük İsrail'e Boykot", "Direnen Filistin Seninleyiz", "Kobane'den Gazze'ye Direnene Bin Selam", "Yaşasın Filistin Halk Kurtuluş Cephesi", "Filistinli Tutsaklar Yalnız Değildir", "İsrail'e Karşı Omuz Omuza" sloganları atıldı. Kadıköy İskele Meydanı'na gelindiğinde Filistin için İsrail'e Karşı Boykot Girişimi sözcüsü Züleyha Gülüm basın açıklamasını yaptı.

Türkiye-İsrail ekonomik, diplomatik, askeri ve kültürel ilişkilerinin tamamen kesilmesini isteyen Gülüm, emperyalizme ve siyonizme karşı halkların kurtuluşundan, kardeşliğinden ve barıştan yana tüm güçlere de ilişkilerin kesilmesini çağırmasını yaptı ve her alanda boykotu yaygınlaştırarak hayata geçirmeye davet edileceğini belirtti.

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) üyesi Louay Odeh ise "Filistin için en ufak yaptığımız bir şey bile çok önemli, özellikle çocuklar için" dedi. İsrail devletinin katil bir devlet olduğunu vurgulayan Odeh, "İsrail ve ABD Büyükelçileri bu topraklardan defolup gitsin. Emperyalizme ve siyonizme karşı hep beraber mücadele edeceğiz" dedi.

Yapılan konuşmaların ardından İsrail'e karşı boykotu nasıl geliştirileceğine ilişkin İskele'de bir forum düzenlendi.

Halkların Onurlu Mücadelesini Selamlıyoruz

Ortadoğu'yu kana bulayan emperyalist savaş, her gün biraz daha şiddetlenerek devam ediyor. Dün Rojava'da bugün Filistin'de emekçi halklar katlediliyor.

Antakya'da Eğitim-Sen'in çağrısıyla 18 Temmuz günü saat 14.00'de Yeraltı Çarşısı önünde bir araya gelen emek ve demokrasi güçleri, "Ortadoğu Halkları Yalnız Değildir", "Katil İsrail Filistin'den Defol", "Savra Savra Hatta Nasr" sloganlarıyla basın açıklamasını başlattı.

Yapılan basın açıklamasında "Ortadoğu kan gölüne çevrildi. Bütün dünyanın gözleri önünde daha önce Halep'te, Maan'da, Keseb'de, Musul'da olduğu gibi son olarak Rojava'da ve Filistin'de büyük bir insanlık dramı yaşanıyor. Çeteler ve siyonistler tarafından halklar katlediliyor yok edilmeye çalışılıyor. İsrail'in Filistin halkına IŞİD çetelerinin Ortadoğu'daki halklara yönelik olarak başlatmış olduğu saldırıları kaniyor, lanetliyor.

Yıllardır İsrail zulmüne karşı onurlu direnişini sürdüren yaşadığı tüm acılara rağmen özgür ve bağımsız bir Filistin için direnen Filistinli kardeşlerimizin ve bir yandan IŞİD çetelerine karşı direnip özgür bir yaşamın temellerini atmaya çalışan Rojava halkının onurlu mücadelesini selamlıyoruz" denilerek 15 dakikalık oturma eylemine başlandı.

Sloganlarla süren oturma eyleminin ardından kitle olaysız dağıldı.

Mücadele Birliği Antakya

Antakya'da "Rojava ve Filistin Halkı Yalnız Değildir" Çığılığı

19 Temmuz günü saat 16.00'da Antakya'daki siyasetler bir araya gelerek, Filistin ve Rojava katliamına karşı bir eylem yaptılar. Eylem, Saray Caddesi girişinde başladı ve Yeraltı Çarşısına yüründü.

Yürüyüş güzergahı boyunca "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Rojava Halkı Yalnız Değildir", "Ortadoğu'da Direnen Halklar Kazanacak" sloganları atıldı. Yeraltı Çarşısına gelindiğinde, Mücadele Birliği, TÖPG, Aka-Der, SDP ve Arap Alevi Gençliği imzalı basın açıklaması okundu.

Okunan basın açıklamasında "Filistin halkı kan ağlıyor. Öldürülen İsrail gençleri bahane gösterilerek, bir süredir yoğun bombardıman altında tutulan Filistin halkı, önceki gece saatlerinde gerçekleşen kara operasyonuyla birlikte, adeta cehennemi yaşamaya başladı. Öte yandan Rojava'da eli kanlı IŞİD çetesi günlerdir Kürt halkına ağır silahlarla saldırıyor.

Başta Türkiye olmak üzere bir çok emperyalist taşeronun açık desteğini alan bu çeteler; Musul'da giriştikleri Şii katliamlarında sonra, ellerindeki kan kurumadan hızla Kürt halkının üzerine yöneldiler. Bölgedeki demokratik halkçı devrimden rahatsız olan TC'nin yönlendirmesiyle kahraman Rojava halkına saldıran çeteler halk direnişini ezerek, bölgenin en dinamik ve en güçlü halk hareketi olan Kürt özgürlük hareketinin moral gücünü kırmak istiyor. Böylece Kürt özgürlük hareketinin şahsında halkçı isyancı güçlere diz çöktürmek istiyor.

Bizler biliyoruz ki, Rojava'da Kürt halkına saldıranlar, Filistinli çocuğu benzin döküp yakanlardır. Onlar Keseb'de, Maan'da, Lazkiye'de Alevileri katledenlerdir. Failler farklı olsa da, çıkış noktası aynıdır.

Bizler tüm ezilen halkları emekçileri ve halkların direniş cephesini büyütme ezilenlerin mücadele birliğini genişletmeye çağırıyoruz" denildi.

Basın açıklaması, sloganlarla sona erdi.

EDİTÖR

DEVİRİMCİ POLİTİKANIN GÜCÜ

Devrimci komünist bir partinin gücünün temel belirtisi nedir diye sorulsa, başka şeylerin yanı sıra, onun düşüncelerinin, politikalarının toplumda giderek benimsenmesi diye yanıtlanabilir.

Her parti ya da politik akım çeşitli düşünceler, farklı önermeler ileri sürebilir. Ancak bunların doğruluğu yaşam tarafından sınanır ve gerçek yaşamda, sınıflar savaşında yeri olan, doğru olan düşünceler giderek benimsenir.

İşin başında bu durum bu şekilde yaşanmayabilir. Doğru olan politikalar, çok çeşitli nedenlerle, taraftar bulamayabilir, onu savunanlar yalnız kalabilirler. Hatta diyebiliriz ki, süreç çoğu kez bu biçimde ilerler. Doğru politikaların kitleler tarafından benimsenmesi ve maddi bir güce dönüşmesi ancak zamanla olur.

Leninist parti örneğin, 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması ve bu alanın 1 Mayıs alanı olarak kabul edilmesi politikasında tam da bu süreci yaşadı. Leninist Parti, bu politikasında uzun süre yalnız kaldı.

Ne var ki bu durum zamanla değişti ve Leninist Parti'nin "1 Mayıs Taksim" politikası zafer kazandı. Leninist Parti'nin politikası çok geniş kitleler tarafından benimsendi ve maddi bir güce dönüştü. Leninist Parti'nin bu konudaki politikasının çok geniş kitleler tarafından benimsenmesi diğer politik çevreleri de bankı ezilene aldı ve onların da bu politikanın sarsıcı etkiden beri savunucusuymuş gibi davranmalarına yol açtı.

Bu durum gerçekte devrimci komünist partinin gücü idi.

Bu örneği vermemizin nedeni şimdi benzer bir durumu "BOYKOT" politikasında yaşıyor olduğumuzu tespit etmiş olmamızdır. Artık iyice açığa çıktı, pek çok siyasi çevre, bugüne kadar izledikleri sosyal reformist, kuyrukçu politikalarının sonucu olarak Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde gelip duvara tosladı.

Ne yapacaklarını şaşırılmış durumdalar. Seçime katılsalar bir türlü, Leninist Parti'nin boykot politikasını savunsalar bir başka türlü. Boşa koysalar dolmuyor, doluya koysalar almıyor.

Seçimlere katılıp sandık başına gitseler hem burjuva kuyrukçu siyasetleri açığa çıkacak hem de kitlelerin nefret ettikleri adaylardan birini desteklemiş olacakları için emekçi sınıflarla ezilen halklar karşısında zor duruma düşecekler. Buna karşılık, boykot politikasını savunsalar bugüne kadar seçimlerde savundukları politikayı savunamaz duruma düşecekler.

Oysa emekçi sınıflar, ezilen halklar düzenin, düzen partilerinin önlerine koyduğu seçeneklerin tümünden gerçekte nefret ediyorlar. RT Erdoğan'ı söylemeye gerek yok. Diğer dinci/faşist adaya karşı duydukları nefret birincisine besledikleri duygulardan aşağı değil.

Emekçi sınıflar ve ezilen halklar devrimci seçenek arayışı içindeler. Onların gözü sandıkta değil, sokakta. Sandıktan kendileri için, kendi çıkarları için bir şey çıkmayacağını farkındalar. Bu yüzden "boykot" eğilimi geçmişte olduğundan çok daha geniş bir kesime yayılmış durumda.

Pek çok siyasi çevre bu gerçeği gözlemlediği için, süt kasesi etrafında dolanıp duran kediler misali, boykot politikasının etrafında dolanıp duruyor.

Seçimlere meşruiyet kazandırmaktan başka bir etki yaratmayacak olan Demirtaş'ı saymazsak, mevcut adayların faşist kimlikleri o denli açık ki kimse onlara ağızdan destek verme, kitleleri onları desteklemeye çağırma cesaretinde bulunamıyor.

Bu yüzden seçimlerde izleyecekleri politikayı açıklarken, ıkmıp-sıkınıyorlar, eveleyip geveliyorlar ama son derece net, iki anlama gelmeyecek bir söz, bir politika ağızlarından çıkmıyor.

Başka şeylerin yanı sıra, bu politik belirsizliğin, bu politik muğlaklığın bu durumdaki siyasi çevrelerin içlerinde çelişkilere, çatlaklara yol açması kaçınılmaz.

Buna karşılık, Leninist Parti'nin "boykot" politikası giderek sadece kitlelerde değil ama siyasi hareketlerin taban ve kadrolarında da karşılık bulmaya başlamış bulunuyor.

Leninist Parti'nin düşüncelerinin hem kitleler hem de farklı siyasi çevrelerin taban ve kadroları tarafından benimsenerek maddi bir güce dönüştüğüne giderek daha çok tanık oluyoruz.

Bu, devrimci düşüncenin gücüdür; Leninist Parti'nin bu konudaki zaferidir.

Taylan Işık

“HÜKÜMET İSTİFA” SLOGANI ÜZERİNE

Kitle hareketinde değişen koşullar, Leninist Partinin Haziran Halk Ayaklanmasında gündeme getirdiği “Hükümet İstifa İktidar Halka” sloganının yeniden değerlendirilmesini zorunlu kılmıştır.

Bilindiği gibi, Leninist Parti, geçmiş tarihinin hiç bir döneminde, “Hükümet İstifa” sloganını kullanmamıştı. Bu slogan, esas olarak “burjuva demokrasisi” peşindeki sosyal reformist partilerin burjuva hükümetlerden hoşnutsuz kitleleri düzen içinde tutmak amacıyla kullandıkları bir slogan oldu.

Emekçi sınıflar ve ezilen halklar ne zaman gerici faşist burjuva hükümetlere karşı öfke geliştirdilerse, sosyal reformist partiler de buna karşılık ya mevcut hükümeti ya da o hükümetin başındaki kişiyi hedef tahtasına oturtup, onun istifasını kitlelerin önüne temel politik hedef olarak gündeme getirmişler.

Burada amaç, kitlelerin politik hedefini, parlamento yoluyla düzen içi değişikliklerle sınırlı tutmaktır. Ne de olsa devrim ve politik iktidarın bir devrimle ele geçirilmesi hedefi, çıkmaz ayın son çarşambasında gerçekleştirilebilecek bir hedefti.

“Tayyip İstifa” ya da “AKP İstifa” sloganlarını dillerinden düşürmemelerinin nedeni budur. Onların politik dilinde sorunların kaynağı, emekçi sınıfların ve ezilen halkların çektiği acıların temel ve tek nedeni Tayyip ve AKP’dir. Elbette kişi adları döneme göre değişirdi. Örneğin geçmişte Demirel’di, sonra Çiller oldu, arkasından Ecevit, Mesut Yılmaz vb. Sonuçta bu liste böylece uzayıp gider.

Düzenin, yani tekelci kapitalist sistemin, tekelci sınıf egemenliğinin, onu devrimin toplumsal güçlerinin saldırılarına karşı koruyup ayakta tutan faşist devletin hedef tahtasına oturtulması ise geleceğin(!) işiydi. Ne de olsa anlık başarı her şeydi.

Kitlelerin ayaklanmasına dayalı olarak devrimci iktidarın, devrimci hükümetin kurulmasının birincil politik hedef haline getirilmediği koşullarda mevcut burjuva hükümetin istifasını istemek, kitleleri, istifa edecek olanın yerini alacak bir başka burjuva hükümet uğruna savaşmaktan başka anlama gelmez.

Leninist Parti, tüm tarihi boyunca bu sosyal reformist anlayışa karşı mücadele etti.

Ancak Haziran Halk Ayaklanması bu durumu değiştirdi. Emekçi kitleler ve ezilen halklar, on milyonları bulan kitleler halinde ayağa kalktılar ve hükümetin istifasını istediler. Kitleler gerçekte bir devrim yapmakta olduklarını hissediyorlardı ve kitlelerin tüm nefretini üzerinde toplamış hükümetin, onun başının istifa etmesi ya da bir uçağa atılıp kaçması, politik iktidarın fethiyle taçlanacak bir devrimin kapısını ardına kadar açacaktı.

Bu nedenle Leninist Parti, bu özgün koşullarda, “Hükümet İstifa İktidar Halka” sloganını kullandı. Bu koşullarda atılan bu slogan, sosyal reformistlerin dilindeki “Hükümet İstifa” sloganıyla hiç bir yönden eş anlamlı değildi. Leninist Partinin kullandığı sloganda bir burjuva hükümetin yerini bir başka burjuva hükümetin alması ya da parlamenter yolla yapılacak bir hükümet değişikliği gibi bir anlamın izi dahi yok.

Ne var ki, Haziran Halk Ayaklanmasından sonra, artçı ayaklanmalar bir süre daha devam ettiyse de eyleme katılan kitle sayısında giderek bir düşüş gerçekleşti ve hareket bir hükümeti yıkacak, yerine devrimci bir hükümet kurabilecek “ayaklanma” düzeyinden aşağılara düştü.

Bu durumda devrimci komünist parti, değişen koşulları hesaba katarak, dün atılan sloganı bu gün gözden geçirmek, koşulların değiştirdiği anlamı hesaba katmak zorundadır.

Bu anlamda, bugün yani Haziran Halk Ayaklanmasının, kitlesel boyut anlamında, geri çekildiği koşullarda “Hükümet İstifa” sloganı yanlış, eski sosyal reformist anlamı taşıyan bir slogan haline dönüşmüştür. Kitlesel kapsayıcılık ve yıkıcı enerji bakımından Haziran Ayaklanması benzeri ayaklanmanın yokluğu koşullarında hükümetin istifasını politik hedef olarak öne sürmek, kitleleri bir burjuva hükümet yerine bir başka burjuva hükümet uğruna dövüşmektен başka anlam taşımaz.

Her slogan somut koşulların somut tahliline ve verili güç ilişkilerine dayanmak zorundadır. Leninist Parti, sloganlarını belirlerken değişen koşulları daima hesaba katmak zorundadır. Devrimci komünist politika bunu gerektirir.

Şüphesiz, Haziran Halk Ayaklanmasının kitlesel kapsayıcılık, yıkıcı enerji gibi yönlerden geri düşmüş olması yeni bir ayaklanmanın koşullarının ortadan kalktığı anlamına gelmiyor. Aksine, yeni ve daha güçlü bir ayaklanmanın koşulları her geçen gün daha da olgunlaşıyor. Demokratik halk devriminin Haziran Halk Ayaklanmasıyla pratik biçimde başladığı tespiti, sonraki gelişen tüm olaylarla bir kez daha kanıtlanmıştır. Bu süreç devam ediyor.

Ne var ki, pratik olgular, Haziran Halk Ayaklanmasına katılan on milyonların önemli bir kesiminin çok çeşitli nedenlerle, geçici de olsa sokaktan çekildiklerini gösteriyor. Leninist Parti bu durumu hesaba katmadan yoluna devam edemez.

Bu anlamda, kitle hareketinin koşulları, “Hükümet İstifa” sloganının terk edilmesini gerektiriyor. Onun yerine şimdi “Bütün İktidar Emegin Olacak!” ve “Fabrikalar Tullarlar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak!”, “Demokratik Halk Devrimi, Demokratik Halk İktidar”, Devrimci İktidar, Devrimci Hükümet” sloganlarını öne çıkarmayı gerektiriyor.

DİSK İsrail Konsolosluğu Önünde

DİSK, 21 Temmuz Pazartesi günü, ABD’nin Ortadoğu politikalarına, ‘şımarık çocuğu’ İsrail’e karşı sesini yükseltmek ve Filistin halkıyla dayanışmak için örgütlü olduğu tüm işyerlerinde öğle saatlerinde protesto eylemi yapacağı ve İsrail’in İstanbul Konsolosluğu önüne yürüyeceğini duyurdu.

Saatler 12.30’u gösterirken, Kanyon AVM karşısında toplanan aralarında DİSK Genel Başkanı Kani Beko ve Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu’nun da bulunduğu DİSK’liler, sloganlar ve Filistin bayrağı şeklindeki ‘Filistin’e Özgürlük, Filistin Halkı Yalnız Değildir’ pankartı açarak yürümeye başladılar.

Konsolosluk önüne gelindiğinde basın açıklamasını Kani Beko okudu. Kani Beko açıklamasında İsrail’in sivil yerleşim yerlerine yaptığı saldırıların yanı sıra, milyonlarca Filistinlinin mülteci olarak yaşadığını, nüfusun üçte ikisinin işsiz, yarınsından fazlasının günde 2 dolardan az bir gelire yaşamını sürdürmeye çalıştığını anlattı. Filistin’de İsrail’e “dur!” demenin, bölgedeki

emperyalist saldırganlığa “hayır” demek olduğunu söyleyen Beko, “Bugün ‘Diren Filistin’ demek aynı zamanda ‘Diren Rojava’ demektir. Çünkü Ortadoğu’da İsrail’e benzer biçimde kendinden olmayan herkesi düşman gören bir başka güç de kendine Irak Şam İslam Devleti (İŞİD) diyen çetedir. Onlar da bugün Rojava’da kendinden olmayan herkesi sivil demeden, çocuk demeden, kadın demeden katletmektedir” dedi.

Türkiye’nin İsrail’i kınamak dışında hiçbir gerçek yaptırım uygulamadığını, devletin en tepesindekilerin çocuklarının İsrail ile ticari ilişkilerini geliştirirken “one minute” tarzı açıklamalar yapmanın samimiyetsiz ve ciddi-yetsizlik olduğunu söyledi.

Nakliye İşçileri Filistin için İş Bıraktı

Nakliye işçileri 21 Temmuz günü iş bırakarak İsrail’in Filistin’e saldırısını protesto etti.

DİSK’in aldığı karar doğrultusunda Filistin Halkıyla Dayanışma eylemleri yapılmaya devam ediyor.

Nakliyat İş İstanbul Şubesi önünde toplanan işçiler, Filistin’e saldırıları protesto için İsrail bayrağının yakıldığı eylemde sık sık “Filistin Halkı Yalnız Değildir”, “Yaşasın

Halkların Kardeşliği” Kahrolsun İsrail Siyonizmi”, Kahrolsun Emperyalizm” sloganları atıldı.

“Gazze Katliamını, İsrail Siyonizmini, Emperyalizm ve İşbirlikçilerini lanetliyoruz. Filistin Halkı Yalnız Değildir”

Açıklamada Filistin halkına yönelik saldırılar, İsrail Siyonizmi, emperyalistler ve işbirlikçileri lanetlenirken, Filistin halkının da yalnız olmadığı vurgulandı.

Nakliyat İş Sendikası’nın örgütlü olduğu Araç Muayene İstasyonları, Kocaeli, Gebze, Adapazarı Zonguldak, Karabük, ve lojistik işyerlerinde de iş bırakma eylemleri yapılarak DİSK’in bildirisi okundu.

Filistin'de Şecaiye'de Katliam

Gazze Şeridi’ne yönelik saldırılarını araksız sürdüren İsrail, 20 Temmuz günü Gazze’nin Şecaiye semtinde katliam yaptı. Semtin ağır bombardıman altına alınması sonucu çoğu kadın ve çocuk 40 Filistinli yaşamını yitirdi, 400’den fazla kişi de yaralandı

Yoğun bombardıman nedeniyle semte giriş ve ambulanslar da hedef alındığı için yaralılar bölgeden alınamıyor. Gazzeliler, kendi imkânlarıyla yaralıları hastaneye taşımaya çalışıyor.

Şecaiye’deki halk, katliamdan kaçmak için eşyalarını dahi almadan evlerini terk etti ve daha güvenli bölgelere gitmeye çalışıyor.

İsrail, gazetecilere de Gazze’yi terk etmeleri uyarısı yaptı ve İsrail askerlerinin saldırısı ile Halil Hamit isimli gazeteci hayatını kaybetti.

Şecaiye katliamıyla birlikte Gazze’de öldürülen Filistinli sayısı 370’i geçti, en az 2700 kişi de yaralandı.

İsrail ordusu da, Gazze Şeridi’nde devam eden kara harekâtında 13 İsrail askerinin öldüğünü açıkladı.

Bu İsrail’in son yıllarda bir günde verdiği en büyük asker kaybı.

21 Temmuz sabah saatlerinde ise Gazze Şeridi’nin güneyindeki Refah’a düzenlenen hava saldırısında aynı aileden 7’si çocuk 9 Filistinli hayatını kaybetti. Daha önce bombardımana maruz kalmış bir evin yıkıntılarında da 16 Filistinlinin cesedi çıkarıldı.

BM tarafından yönetilen okullara da 81 bin Filistinlinin sığındığı açıklandı.

ABD Dışişleri Bakanı John Kerry ise yine Hamas’ı suçlayarak “ABD tamamen İsrail’in kendini savunma hakkını desteklemektedir” dedi.

Filistin Sağlık Bakanlığı Eczacılık Genel Müdürü Eşref Ebu Mehadi de, “depolardaki tıbbi malzemeler tamamen tükenmiş. Elimizde sadece birkaç gün idare edebileceğimiz kadar malzeme var” dedi. İntravenöz sıvılar, anestezi ilaçları gibi tıbbi malzemelere büyük ihtiyaç duyulduğunu ifade eden Ebu Mehadi, uluslararası ve Arap kuruluşlara sorumluluk taşıma ve Gazzeli yaralılar için gerekli yardımı yapma çağrısında bulundu.

Sağlık Bakanlığı Mühendislik ve Bakım Genel Müdürü Besam el-Hamadın ise hastanelerde elektrik kesintisi problemi yaşadıklarını belirtti. Gazze’nin kuzeyindeki Kemal Advan ve Beyt Hanun hastanelerinde iki gündür elektrik olmadığını ifade eden Hamadin, uluslararası kuruluşlardan elektrik vermesi için İsrail’e baskı yapmasını istedi.

Antakya'da Ortadoğu Paneli Ve Leyla Halid

14 Temmuz günü saat 17.00’de Ahmet Kaya Dügün Salonunda FHKC eski genel başkanı Leyla Halid’in katılımıyla Ortadoğu ve Suriye konulu bir panel yapıldı. Leyla Halid’in yanı sıra gazeteci Han Sivri ve Alptekin Dursunoğlu’nun da yer aldığı panelde Suriye, Filistin, Libya, Irak, Türkiye ve Kürdistan üzerine değerlendirmeler yapıldı.

Sözü alan Alptekin Dursunoğlu özellikle İŞİD’e değinerek, İŞİD’in sanki bugün ortaya çıkmış gibi gösterildiğini, fakat bu örgütün 2011 yılından beri Suriye’de olduğunu hatırlattı. Daha sonra sözü alan Leyla Halid, öncelikle Gezi ayaklanmasında yitirdiklerimiz ve ölümsüzleşen bütün devrim savaşçıları için salonu saygı duruşuna davet etti.

Sonrasında Gazze’ye yapılan saldırılar,

emperyalizmin Ortadoğu’ya müdahalesi, Filistin’deki işbirlikçi Hamas ve El-Fetih gibi dinci örgütler üzerine bilgi verdi ve Filistin ve diğer ezilen halkların yalnızca savaşarak özgürleşebileceğini söyledi.

Paneldeki sunumlardan sonra soru cevap bölümüne geçildi. Soruların genelinde İŞİD ve bölgenin durumu üzerinde duruldu. Bunlara yönelik cevaplar verildi. Sözü alan bir DÖB’lü öğrenci de Ortadoğu’daki halkların emperyalist kapitalist sisteme karşı mücadele birliğinin nasıl oluşturulacağını sordu. Leyla Halid bu soruya “tarih boyunca zaten bir silah birliğimiz oldu Türkiye ve Kürdistan’dan gerillalar Filistin kamplarında eğitim gördü” diyerek cevap verdi.

Panelin bitiminden sonra Leyla Halid’e Deniz Gezmiş tişörtü Mücadele Birliği gazetesi ve Önsöz sanat dergisinin içinde olduğu bir çanta hediye edildi.

Akşam saatlerinde ise yine stantlar kuruldu ve Selda Bağcan sahne alarak güzel şarkılarıyla Samandağ halkını coşturdu.

İzmir’de Gazze ve Rojava için Eylem

İsrail siyonizminin Gazze’de ve Rojava’da İŞİD çetelerinin katliamları İzmir’de protesto edildi.

İzmir Emek ve Demokrasi güçlerinin çağrısıyla 23 Temmuz günü saat 19.00’da bir araya gelenler, Sevinç Pastanesi önünden Türk Sanay Kültür Merkezi önüne doğru sloganlarla yürüyüşe geçti. Türkan Saylan önünde yapılan basın açıklamasını, TMMOB İKK sözcüsü Melih Yalçın okudu. Basın açıklaması sık sık sloganlarla kesildi.

Ardından İzmir Halk Forumlarının Kıbrıs Şehitleri Caddesindeki ÖSYM hizmet binası önünde yapacağı foruma çağrı yapıldı. Kitle sloganlarla yürüyüşüne devam ederek, forum alanına geldi. Burada ortak forum yapıldı. Etkinlik, forumların koordinasyon toplantısı ile bitirildi.

Mücadele Birliği / İzmir

“Kitleyi sevk ve idare etmek için küçük bir parti yeterlidir. Belli anlarda büyük örgütlere gerek yoktur”. (Lenin, Seçme Eserler, Cilt 10, Sf. 315)

KÜÇÜK PARTİ BÜYÜK DEVRİM Umut ÇAKIR

Devrimi yalnızca kendi maddi geçleriyle ölçenlere Lenin'e ait bu sözler epeyce uçuk kaçık gelecektir, tıpkı Leninist Parti'ye söyledikleri gibi.. Lenin'in "belli anlarda" ifadesinin altını çizelim. Bu anlar, devrimin olgunlaştığı, milyonları kapsayan bir kitle hareketinin ortaya çıktığı anlardır. Somut konuşursak, 31 Mayıs 2013'ten beri yaşadığımız dönemdir.

31 Mayıs sonrası önceden ayıran temel unsur, birkaç bin değil birkaç milyon işçi ve emekçinin yani daha düne kadar olağan hayatlarını sürdürenlerin bir anda devrimci tarzda davranmaya başlamasıdır. Bir anda kabaran dalganın muazzam gücü öylesine etkiliydi ki, milyonların gözünde artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Nitekim devrimci derslerle dolu bir dizi isyan, ayaklanma ve üst üste binen sarsıcı eylemler, partiziz milyonların zihninde yeni dönüşümler, yeni düşünsel alışkanlıklar yarattı.

Eğer küçük bir parti bu denli yoğun bir devrimci dönem içinde politik gelişmeleri gözlemlemişse, ama bu yetmez devrimci tarzda davranmaya başlayan milyonların yaşamsal ve düşünsel alışkanlıklarını iyi biliyorsa, devrimin yeni dalgalarını yaratan devrimci kriz anlarında böyle bir parti, uygun şiarlarla ortaya çıkıp milyonların kendisini izlemesini sağlayabilir.

Partiziz milyonların tıpkı bir partili gibi devrimci davranışlar sergilediği son bir yılda, devrimin

önündeki en ciddi engellerden biri, öncülerin yeterli maddi güce sahip olmamaları değil, ama bu öncülerin kendine güvensizliklerinden doğan attetti, büyük düşünme alışkanlığından yoksunluğu ve milyonları yönetme görevi karşısında duyulan tedirginlik. Bu eksikleri biz 31 Mayıs'tan bu yana kaç kez yaşadık, küçük bir partinin milyonları çekip çevirebileceği o "belli anlar"a kaç kez tanık olduk.

Bu konuda 31 Mayıs'ın kendisi üzerine ciltler dolusu kitaplar yazılacak derslerle yüklüydü. Politik gelişmeleri titizlikle gözlemleyen Leninist Parti, ayaklanmanın her an patlayabileceği tespitini yapmış, sadece patlamanın günün ve saatini saptama şansına sahip olamamıştı. Bilimsellik iddiasındaki hiçbir partinin üstesinden gelemeyeceği bir zorluktu bu. Böylece Leninist Parti, ayaklanmanın karakterini ilk anda kavradı ve hareketi devrimci bir hükümet yönünde etkileyen şiarlar belirlemekte gecikmedi.

Öncülerin 31 Mayıs'ta acıyla hissettikleri en büyük eksiklik, ayaklanan kitlenin yaşam, fikir ve konuşma alışkanlıklarını henüz bilmiyor oluşlarıydı. Bu yüzden, partiziz kitleler Dolmabahçe ofisini düşürmek için geceler boyu çatışırken, partili kitleler bunun bir provokasyonu olabileceği ihtimaliyle Taksim Meydanı'nda çakılıp kaldılar. Oportünist ve reformist çevreler provokasyon fikrini yaymak için özel bir çaba sarfettiler. Çünkü onlar düne kadar zavallı bir hayat süren kalabalıkların sadece bir gecede hükümeti devirmeye çalışan bir kitle haline gelebileceğine asla inanmadılar, halen de inanıyorlar.

Oysa bir kez devrimci tarzda davranmaya başladığında bu kitle, 40 yılın zorlu kavga ve iç savaşından çıkardığı derslerle yolunu seçiyor ve aynen şöyle düşünüyordu: "Ya şimdi düşmanı öntümüzde kaçmaya zorlarız ya da başka bir fırsat bir daha kolay ele geçmez."

Harekete geçmiş büyük kitlelerin düşünsel ve yaşam alışkanlıklarına az çok tanış olan küçük bir parti için bulunmaz bir fırsattı 31 Mayıs ve sonrası.

17 Aralık tarihini izleyen günlerde "İktidar halka" sloganlarıyla alanları doldurması, Şubat-Mart boyunca hiç dinmeyen sarsıcı eylem ve ayaklanmalar ve nihayet Soma katliamı olayları, daha az olmamak üzere, benzer derslerle dolu "belli anlar"a sahne oldu. Hepsi de küçük bir partinin milyonlarca emekçiyi kendisini izlemeye ikna edileceği denli yoğun devrimci kriz anlarıydı. Ama olmadı, çünkü öncüler harekete geçen kitlelerin hangi durumlarda nasıl refleks göstereceği, nasıl mantık yürüteceği konusunda yeterince bilgi ve gözlem sahibi değil. Bu eksiklik, öncüler politik alanda, cesur, pratik alanda ise eli tutuk hale getirdi.

Hareket halindeki milyonların yaşamsal ve düşünsel alışkanlıklarına tam anlamıyla vakıf olmak mümkün mü? Evet, mümkün. Küçük bir parti (ki, yaşayan ayaklanmanın boyutları karşısında şu an tüm politik çevreler okyanusta küçük bir tekne gibidir) eğer enerjisinin çoğunu kendi iç etkinlik ve faaliyetlerine harcamıyorsa, ama bunun yerine partiziz kitlelerden oluşan en geniş bir çevrede ısrarlı bir çalışma yürütüyorsa, bu kitleye politik analizlerin sonuçlarını aktarmakla yetinmek yerine, kitlelerin olayları hangi gözle izlediğini ve hangi soruları sorduğunu, içinde debelendikleri geleneksel fikir kalıplarının bu olaylar karşısında hangi zayıf noktaları öne çıkardığını tespit etmeye çalışıyorsa, böyle küçük bir parti kısa sürede büyük kitleleri çekip çevirmeye hazır demektir.

Günümüzde bu zihinsel alışkanlıkları izlemek çok kolay ve çok daha yaygın bir çapta yapılabilir. Sosyal medyadan söz ediyoruz. Devrimci kriz ve dalganın kabardığı günlerde aynı konuya ilişkin ezici çoğunlukta devrimci tavrını ya da tarafgir tutumunu açıklamak için sosyal medyaya hücum

edenlerin sayısı onlarca milyona varıyor. Bu mesajlar, günlük sıradan gelişmelerin hemen yanı başında beliren sarsıcı olaylar esnasında, sıradan ve partiziz kitlelerin hangi fikir alışkanlıklarına sahip olduklarını ve bu alışkanlıkların hangi an ve noktadan sıçrama yaptığını anlayabilmek için öncülerin eline değerli materyaller sunuyor.

Basında yer alan bir habere göre, CIA dünya üzerinde her hangi bir ayaklanmayı öngörebilmek için özel bir yazılımla her gün yüz milyonlarca mesajı tarıyor. Proleter öncüler kadar devrimleri ciddiye alan ve korkan sermayeye yaraşır bir çaba. Devrimin öncüler de sıklıkla kullanılan kelimelerdeki değişimler üzerinden isyanın kabarmış tebliğ etme şansını arttırabilirler. Kitlelerle birebir canlı ilişkilerle birleşen teknik imkanlar, küçük bir partiye büyük devrimlere öncülük etmekte yardımcı olacaktır.

Hemen öntümüzde Lenin'in sözünü ettiği o "belli an"lardan biri duruyor. Ağustos ortasında yapılacak Çankaya seçimleri hoşnutsuz ve ayaklanmanın ateşini taşıyor. Kitlelerin kabarmış öfkesini, iktidar sorunu üzerinde odaklayacaktır. Boykotun haklılık zemini oldukça güçlüdür ve başarı olasılığı milyonların radar ekranlarıdır. Bu inanç ve vaadi kesin kanaate ve harekete dönüştürmek, Leninist Parti'nin omuzlarındadır. Çünkü oportünist ve uzlaşmacı sol bu önemli fırsatı kitlelere güvensizlik aşılama yolunda kullanıyorlar. Oysa boykot tutumu, meydan ve sokaklarda savaşan partiziz milyonların düşünsel ve pratik sıçrama kanalını açıyor. 30 Mart seçimlerinin dersleri tüm sarsıcı olaylar, kitleleri yeni bir ayaklanmaya taşımamın güçlü bir köprüsü haline getirmiştir.

Böylesi "anları" cüret, yetenek ve iddiayla sonuna kadar değerlendirmek için çabalayan partiler, kendi güçlerinin çok ötesinde devrimlere öncülük ederek yetkinliğe kavuşurlar.

#BOYKOT VAR

Mücadele Birliği Platformu, Cumhurbaşkanlığı seçimlerine yönelik BOYKOT politikasıyla çalışmalarını sürdürüyor. Beyoğlu İstiklal Caddesinde yaptığı stand çalışmasıyla Boykotu yaymaya devam ediyor.

Mücadele Birliği gazetesinin son sayısında da Boykot üzerine geniş çaplı yazılara ve makalelere yer verilerek düzenli dağıtımıyla, tartışmaları ve çözümleriyle aktif boykot çalışması başlamış oldu.

Devlet tarafından, Ortadoğu'da yaşanan katliamlara karşı mücadele ruhıyla yanan Haziran ayaklanmacılarının devrimci ruhu, sandığa seçimlere kanalize edilmek istenirken, diğer yandan bu duruma sessiz kalmayıp, seçimler dışında başka şeyler de yapılabileceğini gösteren Mücadele Birliği; açtığı standlarda NEDEN BOYKOT broşürlerini, Mücadele Birliği Gazetesini ve ŞİMDİ DEVRİM ZAMANI özel sayısını, okuyucularına ulaştırarak BOYKOT'u tartışıyor.

Her daim kalabalık olan stand, yürüttüğü tartışmalarla, devrimci söylem ve çözümleriyle halka "Başka Bir Dünya Mümkün" ve "Bu Seçimle Gelmeyecek"i gösteriyor.

Mücadele Birliği Platformu'nun Boykot çalışması devam edecek. Başta İstanbul olmak üzere diğer illerde de boykot çalışmalarını siz okuyucularımızla paylaşmaya devam edeceğiz.

Enerji İşçileri'nden TİS Protestosu

BEDAŞ'ta çalışan Enerji-Sen üyesi enerji işçileri Cengiz-Limak-Kolin şirketler grubuyla Türk-İş'e bağlı Tes-İş Sendikası arasında yapılan toplu iş sözleşmesini BEDAŞ Genel Müdürlüğü önüne yaptıkları yürüyüş ve basın açıklamalarıyla protesto etti.

DİSK-Enerji-Sen üyesi BEDAŞ işçileri toplu iş sözleşmesini protesto etmek için Taksim Talimhane girişinde "İşçiler Arasında Ayrımcılık, Sendika Tercih Dolayısıyla Teşvik Primi Suçtur. Protokol İstiyoruz" pankartı arkasında toplandı. Enerji-Sen üyeleri CLK ortaklığını ve Tes-İş arasında imzalanılan toplu sözleşmeyi protesto eden dövizler taşıdılar.

Talimhane Caddesi girişinden BEDAŞ Genel Müdürlüğü önüne yürüten enerji işçileri yürüyüş boyunca Tes-İş Sendikası ve CLK arasında imzalanılan toplu iş sözleşmesini neden protesto ettiklerini anlatan konuşmalar yaptılar ve "Enerji-Sen Sokakta Hak Kavgasında", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Sarı Sendika Hesap Verecek", "İnadına Sendika İnadına DİSK" sloganlarını attılar.

İşçiler adına BEDAŞ Genel Müdürlüğü önünde yapılan açıklamayı işyeri temsilcisi Ulaş Ökten okudu. Ökten yaptığı açıklamada eylemleriyle ve yaptıkları direnişlerle gasplarını önlediklerini, fakat CLK şirketler gurubunun tekrar işten çıkarma, geçmişe dönük davaların geri çekilmesi işçilerin tehdit etme gibi baskı yöntemlerini kullanarak işçilerin örgütlenmesini engellemek ve güçlerini zayıflatmak için çabaladığını belirtti. Ökten, işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerine de dikkat çekti. İşyerlerinde işçilerin yasalara göre seçtiği iş gü-

venliği temsilcilerinin patrona ve iş güvenliği kuruluna bildirilmesine rağmen, işçilerin kurullara dahil edilmediğini söyleyen Ökten, sadece işçilerin yüzde 43'ünü temsiliyetle başlayan toplu iş sözleşmesi sürecinde işçilerin taleplerini kapsamak konusunda sarı sendikandan provakatif davrandığını ve TİS görüşmelerinden sonra tutulan tutanakta, 15 Ağustos'a kadar Tes-İş sendikası geçenlere ikramiye verileceğinin belirtildiğini söyledi. "Bu durumda bu paranın adı rüşvettten, Tes-İş'e teşvik priminden başka bir şey değildir" diyen Ökten CLK ile sarı sendikandan kol kola girip suç işleyerek Enerji-Sen'i tasfiyeye soyduğumuzu belirtti.

Sendika seçme hakkının kayıtsız şartlı işçilere bırakılmasını gerektiğini belirten Ökten, İsrail'in Gazze'ye yönelik saldırılarını da enerji işçileri

olarak kınadıklarını ifade etti ve "Ortadoğu'nun kapanmaması yarısı Filistin yine kanamaya devam ediyor. ABD'nin Ortadoğu politikalarına ve masşası İsrail'e karşı sesimizi yükseltmek ve Filistin halkıyla dayanışma içerisinde olduğumuzu söylemeyi, BEDAŞ çalışanları olarak kendimize bir borç biliriz" dedi.

BEDAŞ işçileri, "Diren Filistin İşçiler Seninle", "İsrail Filistin'den Defol", "Filistin Halkı Yalnız Değildir" sloganlarıyla Filistin'e desteklerini belirtti.

Açıklamanın ardından enerji işçileri çalışma alanlarına ilişkin işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri ile ilgili hazırladıkları dilekçeleri, BEDAŞ yetkililerine teslim edip bir süre halay çektikten sonra dağıldılar.

GÜLÜŞLERİMİZİ YASAKLAYAMAYACAKSINIZ

**Cesedim bir dağ gibi ağır olacak..
Yüz bin ve yüz bin..
Yüz binlerce kadın kolu
bu kocaman dağı kaldırıp
omuzlarına alırken,
sizin oturduğunuz, o sahte tahtı sarsacak!
Müthiş bir kahkaha atacaklar!
Ulrike Meinhof**

Birileri "kadın kahkahaları gülmesin" buyurmuş. Hoş, kadında gülecek hal bırakmamıştık ama bu söz üzerine bütün kadınlar kahkahalarını yükseltmeye başladı. Hani

neyi yasaklarsan onu daha çok yapıyoruz ya, bu da öyle bir şey. Oysa kadın tüm kahkahalarını yasakların olmadığı, çocuklarının kahpe kurşunlarla, bombalarla katledildiği, parmaklıklar ardına atılmadığı ya da çocuklarının kemiklerini aramak zorunda kalmayacakları günlere saklıyorlardı... Olsun. "Gülmek devrimci bir eylem", gülelim öyle ise hep birlikte.

Kahkahalarımız değil, sadece korkutan sizi. Kadının her şeyi korkuttu sizi. Ne zaman evleneceğine, nasıl doğuracağına, kaç tane doğuracağına, giyimine, örtüsüne karar vermek bile devlet sorunu haline geldi. Elbette bu yeni bir olay değil. Sınıflı toplumlar oluşmaya başladığından beri kadınlar baskı altına alınmaya çalışıldı. Evlerine kapatıldı, cadı denerek yakıldı, ganimet olarak, köle olarak alındı satıldı. Soyun devamını garantilemek için bekaret kemerlerine mahkum

edildi, olmadı taşlandı.

Arzularımızdan korkunuz hep, yaşamı üretme gücümüzden. Ne yaparsanız yapın boyun eğmememizden korkunuz. Boynumuzu eğemeyince kesmeyi seçtiniz. Ancak biz hep burada olduk. Vardık, varız ve var olacağız. Evet, ezilenin ezileniyiz, ama aynı zamanda da her yerde başkaldırının simgesiyiz. Latin Amerika'da, Ortadoğu'da, Avrupa'da gerillayız ya da kitleli hareketin lideriyiz. Mısır'da meydana biz varız, Şilide, Taksim'de biz. Kürdistan'da gerillayız gericiliğe karşı savaşan, Filistin'de anayız çocukları ile birlikte gömülmek istenen, Türkiye ve Kürdistan'da kayıp, dağda ya da zindanlardaki çocuklarının peşinde koşan... Ezilen halkların umudunu yeşertenez her yerde.

O yüzdendir ki gülüşümüzü soldurmak istiyorlar. Daha unutulmadı birkaç hafta önce kendisi de bir kadın olan İsraili vekil, "Filistinli analar da çocuklarıyla birlikte ölsünler" diyeli. Ve unutulmaz elbet bu ülkede başbakanın çocuklarını öldürdüğü anaları mey-

danlarda yuhalatması... Günde kaç kadın cinayeti işlendiğini bilmediğimiz topraklarımızda bugün "flört günahı flört eden kadın ısırlmış elmadır" denilerek yeni cinayetlere yol açılması da unutulmayacak.

Devletin sırtını sıvazladığı katiller sürüsü İŞİD'de, aslında onların cesaret edemedikleri şeyleri yapıyor. Kendilerine karşı gördükleri, önlerinde duran herkesin kellelerini uçuran katiller sürüsü, söz konusu kadınlar olunca da hiçbir engel dinlemiyorlar. 9-10 yaşında kız çocuklarıyla evlenmeyi kendilerine hak gören, kapı kapı doluşup evlerde "bekar kadın var mı" diye soranlar, kadınların ahlakını korumak(!) için onları evlerinden çıkarmamayı, hatta sünnet etmeyi kendilerine görev biliyorlar. Bunları alenen yapmaya cesaret edemeyenler de, kadının giyimi, kahkahası ya da "kocaları yanlarında olmadan" tatile çıkmaları ile uğraşıyorlar. Bu zihniyetin Afrika'daki türevleri ise, kız çocukları okumasın diye kaçırıp köle olarak satmayı kendilerine görev edenler. Basitçe bir sonuç işte size: Eğitim gören kadın bizim egemen-

liğimizin sonudur, en iyi kadın köle olandır. Aynı zihniyetin kadın bedeninde yaşayan haleri ise, bu vahşetle seks yapmanın cennetin kapılarını açmak olduğunu haykırıyor her yerde.

Gericilik her yanda kuşatmaya çalışsa da umudu, dövüşmeye devam ettikçe her yerden umut yeniden yeşeriyor. Gericiliğinin en koyu olduğu yerde, gencecik Kürt kadınlarını görüyoruz Ortadoğu'da. Ve bir kez daha görüyoruz ki bu kadınlar sadece kendi halklarının özgürlüğü için değil, tüm insanlığın geleceği için elde silah çarpışıyorlar. Artık hiçbirimizin gözü yerde değil, hep karşıda, dimdik bakıyoruz gözlerimizin içine, korkumuz yok...

Yaşananlar kadar aşık olan bir şey varsa, o da bu karanlığı dağıtacak olan şeyin yine dövüşmekten vazgeçmeyen ezilen kadınlar olduğu. Kürdistan'da, Filistin'de, meydanlarda, fabrikalarda, her yerde dövüş sürdüğü, kazanan özgürlük olacak, insan olacak kazanan.

Metallica'nın Ekipmanlarını Türkiye'ye Getiren 12 Tırın Musul'a Sevk Edilmesi İŞİD'da Şaşkınlık Yarattı: "Napıcız lan biz bateriyi, gitarı??" Zaytung

Akdeniz Ülkeleri Kültürel İşbirliği Platformu, Türkiye'yi Uyardı: "Manyaklık ayrı şey, Akdenizli olmak ayrı şey..." Zaytung

Kapitalizm Öldürür Kapitalizmi Öldürün...

Adana'da 15 yaşındaki Barış Ergin, 5 katlı binanın 3. katında sıva yaparken aşağıya düştü. Kurtarılamayarak hayatını kaybetti. Bu kaçıncı ölüm ve RTE bu konuda hiç konuşmadı. İki yüzlü burjuvazinin iki yüzlü politikacısı Filistin'de ölen çocukları savunurken bile kendi hesabına uyup uymadığına bakıyor. Oysa sormak gerek seçimlerinde güvenli bir geleceği vaat eden bu zat, Barış Ergin'in 15 yaşında inşaatta çalışırken ölmesini mi tasarlıyordu? Yoksa kapitalizmin kar hırsının kurbanı olan bu genç bedenler, böylesi iki yüzlü politikacılar için seçim malzemesinden başka bir şey değil mi?

Çünkü bu şekilde ölümcül olarak gerçekleşen kazalarda her gün 5 işçiden 2'si iş kazalarında yaşamlarını yitiriyor. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'ne göre 2014 yılının ilk altı ayında en az 19 çocuk işçi hayatını kaybetti. İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi (İSİG) ise geçtiğimiz 12 Haziran Dünya Çocuk İşçiliği İle Mücadele Günü'nde yaptığı açıklamada, 2013'te yaşamını yitiren 1235 işçinin 59'unun ve 2014 yılının ilk dört ayında yaşamını yitiren 396 işçinin 17'sinin çocuk işçi olduğuna dikkat çekmişti.

Burjuvazi tarafından paranın her geçen gün daha değerli, insan hayatının değersiz sayıldığı bu günlerde sömürü düzenine kaç can daha vereceğiz? Yer-

yüzünde gördüğümüz bütün kaldırımları, kapıları, pencereleri, binaları, her şeyi yaratan biz işçiler olarak yaşamı durdurabileceğimizin farkına ne zaman varacağız? Çocukların tatil döneminde tatilde olması gerekirken inşaatta çalış-

maya zorlanmasının tek sebebi bizleri her geçen gün daha da yoksullaştıran KAPİTALİST SİSTEMDİR. Kapitalist sistem yıkılmadıkça çocuk işçilerin ölümleri devam edecektir...

İşte Filistin'de ölenlere bir bakın...

Ya da emperyalist kapitalist sistemin "demokrasi" götürdüğü her yerde çocukların kanyla etrafı süslüyorlar. Bugün çocukları bir meta olarak kullanarak, onları sömürerek ölmelerine yol açmaktadır. Kurtuluşa ulaşmak için ya-

pılması gereken bizleri yoksullaştıran, bizleri köleleştiren, bizleri katlederek insanlığa zulmeden kapitalizmin yıkılmasıdır. Bunun yolu da BİRLEŞMEKTEN, MÜCADELE ETMEKTEN, SAVAŞMAKTAN geçer...

Enternasyonal Dayanışmaya...

İsrail 15 günü aşkın zamandır, Filistin'i bombalıyor, acımasızca katlediyor. terörist denilerek yaşlı, genç, kadın, çocuk demeden katlediyor. İŞİD denilen paralı haydut sürüsü cihad adına insanlığı Ortaçağ vahşetine geri götürüyor. Rojava Devrimini boğmaya çalışan emperyalistlerin ise ağzının salyaları akıyor. Emperyalist haydutlar dünyayı daha "eşit paylaşmak" ve devrimleri yıkmak için hunharca saldırıyor. Aynı zincirini kırmış kuduz bir köpek gibi...

Bu savaşı onlar başlattı. Bizim bu savaşta yer alma zamanımız gelmiştir. Şimdi Deniz olmanın zamanıdır. Bugün nasıl emperyalistler İsrail'in yaptıklarına göz yumuyorsa, onun himayesine girmiş diğer işbirlikçiler nasıl boş laflarla durumu geçiştirip oldubittiye getiriyorsa, biz de yani Türkiye ve Kürdistan halklarının gençliği de Filistin ve Rojava halkının yanında olduğumuzu ilan etmeli ve onlar için savaşmalıyız.

Venezuela, Şili ve Küba yaptıkları açıklamalar ve uygulamalarla dik duruşlarını sergilediler. İşte bizim örneklerimiz bunlar. Bu savaş artık bizim; onlar başlattı biz bitireceğiz Denizler gibi, Teymen Ali-ler gibi enternasyonal mücadeleyi yükseltmeli, halklara umut olmalıyız. Bugün bu kavgada tarafsız olan 'barışçıl insanlar' dolaysız olarak da olsa suç işliyorlar. İyi ni-

yetlerimiz ile savaşı, yıkımı ve sömürüyü bitiremeyiz. Bu savaşta ya ezenlerin ya da ezilenlerin safındayızdır. Silahlar omuzumuzda ezilenlerin yanında değilsek karşı taraftayızdır. Savaşın her türlü kötüdür diyenler unutmasın ki bu savaşta haklı tarafın yanında olmalıyız. Bu da onlar gibi dövüşerek olur Biz bu savaşta bir tarafız; Filistin halkının ve devrimcilerin tarafıyız, Rojava'nın tarafıyız, ezilen sömürülen halkların tarafıyız. Bugün gençlik enternasyonal mücadeleyi yükseltmeli 'Kendi' hükümetlerine olan savaşı yükseltmelidir. Ülkemizdeki devrimi zafere ulaştırabilmek ezilen halklara büyük umut ve örnek olacaktir, nasıl şimdi Rojava bizlerin umudu ise umuda bir yenisini katalım.

Bir DÖB'li

“Devletin Alevisi Olmayacağız”

Tokat Erbaa Keçeci Köyünde camii yapılması ve imam atanmasına köy halkı ve köy gençliği tarafından gösterilen tepkiler sürüyor. İstanbul Sarıgazi'de Keçeci Köyü gençliği, köydeki arkadaşlarına, dostlarına destek vererek Alevilerin asimilasyonuna karşı, 25 Temmuz akşamı bir yürüyüş düzenlediler.

“Devletin Alevisi Olmayacağız” şiarıyla Demokrasi Caddesi Yıldırım Döğün Salonu önünde toplanan Alevi gençler, Sarıgazi Merkez'e yürüdüler.

Eylemi düzenleyen Keçeci Köyü Devrimci Gençliği, yaptığı basın açıklamasında, Tokatlı Aleviler açısından önemli bir inanç merkezi olan Keçeci Baba Türbesi'nin hemen yanına cami yaptırılmasının, dinci-faşist AKP hükümetinin Alevilere yönelik niyetlerini açıkça gösterdiğini söylediler.

Keçeci gençliği açıklamalarında, “Köyümüz Keçeci'de ulaşım ve altyapı sorunlarıyla ilgili yol ve kaldırım yapılmasını isteyen halkın isteklerine AKP'nin atadığı kaymakam, cami yapılmasını isteyerek cevap vermiştir. Esasen kamu görevi olan yol, su gibi temel ihtiyaç olan hizmetlerin herhangi bir karşılık beklemeden yapılması gerekirken, söz konusu hizmetlerin bir fırsat ve tehdit aracı olarak kullanılması düşündürücüdür. Caminin yapılması ve üstelik imamın atanması üzerine tepki gösteren, imza toplayarak tepkilerini dile getirmek isteyen köydeki halkımız, kaymakamla bu konuyu görüşmek üzere kaymakamlığa gitmiş ve kaymakam tarafından kovulmuştur. Daha sonra kaymakam köy halkına, 'Caminin yapılmasını kabul etmiyorsanız ben sizin

Müslümanlığınızdan şüphe ederim' diyerek iktidarın Alevilere bakışını özetlemiştir” dediler.

“Bir camii neden alevi köyüne yapılır? Köyde sağlık, eğitim, ulaşım gibi sorunlar varken cami köydeki sorunları çözebilecek midir?” diye soran Alevi gençler, ileri demokrasinin baskı, katliam ve faşizmden başka bir şey olmadığını da vurguladılar.

Gençler basın açıklamasını, Alevilere yönelik saldırıların takipçisi olacaklarını, saldırılara gerekli şekilde karşılık vereceklerini de duyurup “emperyalizme, faşizme, siyonizme karşı şanlı bir savaş yürüten Rojava ve Filistin halklarını selamlıyoruz” dediler.

Mücadele Birliği, AKA-DER ve BDSP'nin de destek verdiği eylem, pankartın Sarıgazi merkezine asılmasıyla son buldu.

Keçeciler Köyü'nde yaşanan bu gelişmeler sırasında, Leninist gençlerin cami imamını cezalandırdığı, imamın da geçici bir süre kaymakam tarafından görevden alındığı öğrenildi. Ancak kısa bir süre sonra görev başına dönen imam, köyde jandarma kontrolünde beş vakit ezan okumaya başladı. Köyün gençleri de yeniden imza topluyor ve yürüyüş organize ediyorlar bu asimilasyon girişimine karşılık.

Erdoğan'dan Adaylık Değerlendirmesi:**"Bu görevi bana layık gördüğüm için kendime çok teşekkür ediyorum..."**

Zaytung

Sıradaki Seçmen!

Devlet artık seni yetişkin bir birey olarak görüyor. On sekiz yaşını doldurdun yetişkin ve olgun bir bireysin, akli denge de yerinde. Oy kullanabilirsin ne mutlu, bu büyük bir heyecan değil mi?

Herkes bu kadar şanslı olmaya bilir ama artık sen de şanslılardan birisin. Kullandığın oy, büyük bir sihirbazlıkla senin düşüncen dışında her şeyi ifade edecek ve seni bu yüzden kutlayacaklar. Bugün hilelerin nasıl yapıldığının ve ne tür oyunların döndüğünün kanıtı ve sergisi haline gelen seçimler var karşında. Senden oy istiyorlar! Ne için?

Seni yeniden kandırmak istiyorlar ve senin tarihindeki en büyük değişimlerden birini unutmamızı istiyorlar! Milyonlarla sokaklara çıktığınız ve hiç tanımadığımız bir mutluluğu yaşadığımız o büyük ayaklanma günlerini... Bu arada sıradaki seçmen, ayaklanmamıza sebep olan şeyler orta yerde durmaya devam ediyor. Hatta yenileri ekleniyor. Mesela Ortadoğu'yu kana bulan katiller sürüsünü ayaklanmamızın başkentinde, İstanbul'da besleyebiliyorlar. Kim bu adamlar? Nazım'ın şiirinde geçtiği gibi; onlar, bizi kendi baharımız geldiğinde öldürmeye ve mutluluğumuzun, birlikteliğimizin sonu olmaya gelenlerdir.

Geleceğin bir Ortaçağ karanlığı olamaz! Olmamalı! Çünkü biz geleceğimizi nasıl istediğimizi o dehşetli günlerde gösterdik. Örneğin doktor-

larımız ücretsiz sağlık kontrolü yapabiliyordu hem de hiç bir prosedür ya da başka bir şeye ihtiyaç duymadan. Örneğin gıda sorunumuzu dahi çözmüştük ve insanlar aslında hiçte dilenmeye muhtaç değilmiş... Biz tüm bunlarda yeni bir dünyayı görürken, bugün senden oy isteyenler orada kendi dehşetli sonunu görüyordu.

Sıradaki seçmen!

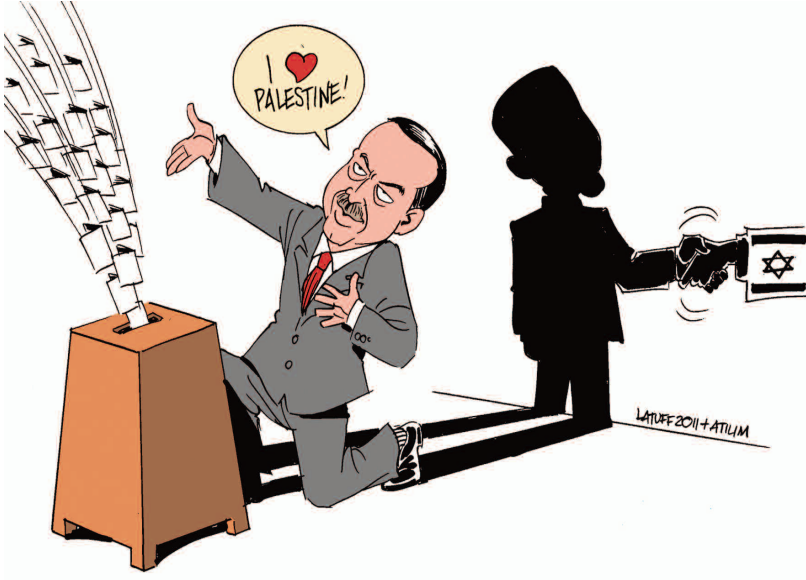
Aslında uzun uzadıya bir şey demeye gerek yok. Yaşamın kendisi doğruları karşımıza çıkarıyor zaten. Unutulmaz günlerin unutulmaz dersleri vardır. Bir kere biz onların işe yaramayan sandıklarına ve sandık oyunlarına muhtaç değiliz. Çünkü oralarda hapislere kapatılmış gibi olur düşüncelerimiz...

Düşmanımızı ama yapay halde karşı karşı getirilenler değil, gerçek düşmanımızı; yani bizleri ezen, bir birimize düşmemizi isteyen ve emekçileri açlığa, yoksulluğa mahkum eden; en gençlerimizi hiç çekinmeden vuran ve öldüren; halkları köleleştiren ve her daim timsah göz yaşlarıyla karşımıza çıkan ama katliamları gülererek izleyen insanlığın yüz karası sermaye sınıfını yerle bir edebileceğimizi sokaklarda gördük...

Bunu biz yaptık ve belki ordaydın belki de değildin... Ama bunu biz yaptık ve bunu unutmamak gerek.

Ve devrim zamanı devam ediyor. Devrime o kadar çok ihtiyacımız var ki, onun dışındaki her şey geçici, kitleleri pasifize eden ve onları düzene bağlayan bir araç haline geliyor. Sorun zincirlerimizin uzunluğunu arttırmak değil, onları parçalamak ve koparmaktır.

İşte bunun için sıradaki seçmen oyunu sokaktan ve devrimden yana kullan ve seçimleri boykot et! Çünkü bu senin geleceğini doğru bir yolda aradığın anlamına gelecektir...

Bir DÖB'lü**Ayaklanmadan Bir Gün...**

Taksim ayaklanmasının ilerleyen günlerinde ayaklanmanın bir sonucu olan forumlar ortaya çıkmıştı. Bu forumların en önemli kararlarından biri Gezi Parkı'nda alındı, Gezi Parkı ve Taksim terkedilmeyecekti: bilinc korkulara üstün geldi. Daha önce yaşanılmayan bu kısa, mutlu, ortak yaşama sahip çıktı insanlar.

Ardından her yerde olduğu gibi Gazi mahallesinde de Gazi Dayanışması Platformu oluşturuldu. Net politik tutumu olmayan yapılar ayaklanma mı direniş mi kararsızlığında ama mücadele tüm hızıyla devam ediyordu. Ve ayaklanmanın ürünü olan forumlar da devam ediyordu. Forumlar tüm ülkeye yayılmıştı.

Ben Mücadele Birliği okuru olan bir devrimci olarak net tutum almıştım. Çünkü bizim kafamız karışık değildi. Ayaklanmayı olabildiğince ileriye taşımalydık. Bugünlerin getirdiği bir zorunluluktu. Ben de üstüme düşeni yapmalıydım. Tarih yazılıyordu ve kalemi bende tutuyordum.

Ahmet Atakan'ın ölümsüzleştiği gündü, yürüyüş basın açıklaması yapıldı. Size burada yaşadığım bir olayı anlatmak istiyorum. Basın açıklaması bittikten sonra kitle dağılmadı ve ilerlemek istedi. Kitle örgütlere bakıyordu, örgütler ise kendi içinde tartışmaya başladı. Bitirelim dediler. Kitle ileri gitmek istiyordu. Örgütler bir an önce bitirmek istiyordu. Mücadele Birliği olarak biz de "arkadaşlar kitle yürümek istiyor. Bizde örgütlü güçler olarak ileri adım atmamız." dedik. Buna karşılık ise diğer kurumların bazıları böyle kararlar almamıştı, o halde gidip toplantı yapalım, dediler. "Kitlenin şu an ki ruh hali ilerlemek istiyorsa kimsenin gitmeye hakkı yok, biz Mücadele

Birliği olarak buradayız, insanların yanındayız." dedi bir yoldaş.

Karar vermişti. Mücadele Birliği kitleye öncülük etmeliydi. Yürümeye başlayınca biz, kitle arkamızdan gelmeye başladı. Müthiş bir andı. Barikatlar kuruldu. Faşizme karşı ne yapılması gerektiği ajitasyonlarla anlatılıyordu.

Kitle arkamızdan gelince, önce bu kararımızı yerden yere vurmaya çalışan (kendi aklınca) yapı ara sokakta yüzü maskeli olarak kitlenin içine girdi. Çatışmalar gece boyunca sürdü. Anlatmak istediğim nokta ise şu; öncü güç pasif bir karar alsaydı, kitleler o an pasifleşecekti. Öncü güç devrimci müdahalede bulunduğu anda kitlelerin nasıl devrimcileştiğini pratikte yaşadım. Eğer orada biz olmasaydı basın açıklaması yapıp hızla gidilecekti ve kitleler sokakta, hayal kırıklığıyla kalacaktı. Yalnızlaşacaktı.

Bizler bölgede ki devrimcileşmeye çalışan gençler, yapımızın savunduğu politik tutumu hayata geçirmeye çalıştık. Bu tutum ayaklanmayı "ne kadar ileri götürebilirsek, o kadar ileri taşıma" politikasını benimseyenler, örgütlü şekilde davrandık. Düşüncemizi, mahallemizde pratikle buluşturduk. Örgütlü olmak ve örgütlü mücadele içerisinde yer almak bu kadar önemlidir.

Gazi'den Bir GEB'li**Abdocan'ın Davası da Kaçırıldı**

Antakya'da polis attığı gaz kapsülü ile katledilen Abdullah Cömert'in davası "güvenlik" gerekçesi ile Balıkesir'e taşındı. Daha önce de Gezi Ayaklanması sırasında Eskişehir de dövülerek katledilen Ali İsmail Korkmaz'ın davası da "güvenlik" gerekçesi ile Kayseri ve taşınmıştı.

Adli Tıp Kurumu raporunda, "Cömert'in ölümünün gaz fişeginin kafaya isabet etmesi sonucu" hayatını kaybettiği tespit edilmişti. Ama ne tuhafdır "güvenlik" gerekçesini Abdullah'ın Ali'nin dostları çıkartıyor. Onlar davanın peşinde olmasaydılar bir adım bile ilerlemiyecikti.

Üstelik davanın başka bir yere taşınması için sanık avukatının talebi yeterli görüldü ve Emniyet, Valilik de aynı yönde görüş bildirince, 1300 km uzaklıktaki Balıkesir'e taşındı dava. Kararın ardından Abdocan'ın da avukatları bir açıklama gerçekleştirdi. Açıklamada "Bu kadar uzak bir il seçilerek dava takipsiz ve izleyicisiz bırakılmak isteniyor. Dava Hatay halkından kaçırılıyor. Hatay halkı kim için güvensiz, Balıkesir neden daha güvenli? Cömert Ailesi ekonomik, sosyal, psikolojik yönden yıpratılmaya devam ediyor, adalet arayışı engelleniyor" denildi. Nereye götürülürse götürsünler davayı, katillerinin peşini bırakmaya niyetimiz yok. Biz bu katillerin kişiler bazında olmadığını faşist devletin sorumlu olduğunu gayet iyi biliyoruz. Bu yüzden hesabımızı onlara olan özümüzü tutarak devrim ile soracağız.

Umut Güneş

DENİZLER GİBİ İLERİ ATILALIM**"Bir devrimci mezarda bile ateş gibi parlamalıdır!"**
Blanqui

Che'nin Bolivya dağlarından yükselen çağrısı; "iki, üç daha fazla Vietnam" çok geçmeden dünyada yankısını bulduğunda, bu dönem tarihe 68 gençlik ayaklanması ya da rüzgarı olarak geçti. Bu dönem sadece gençliğin değil, binlerce işçinin grev ve direnişlerine; ezilen -sömürülen halkların özgürlük kavgasının da yükseldiği bir dönemdi. Devrimci atılımların bir çok yerde gerçekleştiği bir dönemdi.

Birçok yerde özellikle üniversite gençliği sokaklara dökmüş ve mücadele etmişlerdi. Gençlik büyük bir atılım göstererek Che'nin devrim çağrısına uymuş ve dünya devriminin simgesi haline gelmiş olan Che resmi dünyanın hemen her yerinde, her eylemde ve sokak çatışmasında görünür olmuştu.

Che'nin devrim çağrısına en çok gençliğin cevap vermesi kadar doğal bir şey yok. Zira devrim denen kökten değişimin ihtiyaç duyacağı enerji ve ruh en çok gençlikte mevcut. Tarihin sayfalarında devrimci girişimleri şöyle bir incelediğimizde, gençliğin olmadığı tek bir girişim dahi gösterilemez. Dünya devriminin simgesi haline gelen Che, hiç kuşkusuz bunu hak etmiş bir devrimci önderdi. Bugün onu görenlerin haklı bir heyecan ve devrimci bir coşku duyması bu yüzden. O kabul edilmiş bir önderdir.

Denizler de bizim devrim tarihimize için öyledir. Denizler de Che'nin devrim çağrısına uymuş, Vietnam devriminden Che gibi çok etkilenmiş ve kendi ülkesinde aynı başarı için harekete geçmiştir.

Devrimin genç önderlerini devrim yapmak için yola düşüren şeylerin başında emekçilerin mücadelesinden duydukları heyecan ve coşku geliyor. Che'nin ve Denizlerin devrimci atılımlarının o dönemin gençliği başta olmak üzere emekçilerde yarattığı devrimci coşku binlerce gencin sosyalizmin saflarında mücadele etmesini sağladı. Zira Denizleri de üniversite sıralarından Nurhak dağlarına götüren, emekçilerin ve gençliğin kalbinde yer ettiren en önemli özelliklerden biri de buydu. Denizler 71 devrimci çıkışının mimarları, Filistin'de feda birliklerinde savaşıcak denli enternasyonal bilince sahip ve 20 kişiyle devrimin kıvılcımını yakacak kadar cesur yapan şey, sahip oldukları devrimci coşku ve ruhtur.

Devrimci bir ruh ya da ruh halinden bahsederken mistik bir şeyden bahsetmiyoruz. Bahsettiğimiz şey; mücadelenin haklılığının; insanlığın ve doğanın çıkarını savunanların tarafında olma ve gerçekliğin gücüyle hareket edenlerin hiç bir engeli tanımadan mücadele etmesidir. Bu öyle bir atılımdır ki, imkansız gerçekleştirmekten bahsedenler tam anlamıyla bu devrimci atılımdan bahsediyorlar.

Denizleri üniversite sıralarından Filistin'e ve oradan da Nurhak dağlarına götüren, en sonunda bugün bile bize güç veren darağacı karşısındaki tutumlarının arkasında yatan gerçek budur. Devrimci bir dönemde yaşıyoruz ve düşmanımızın sırtını yere sermek, ayaklanan kitlelerin kalbinde yer etmek için ihtiyacımız olan şey Denizlerin ve yoldaşlarının sahip olduğu coşku ve ruha mücadele etmektir.

Devrimci Coşku Nasıl Yaratılır!

Yukarıda yazılanlardan anlaşılacağı üzere oturarak ya da bir şey yapmadan olamaz. Hele önce okuyup öğrenelim ondan sonra bir şey yapalım demekle hiç olmaz. Öğrenilen onca şey (bugünün reformist ve kimi aydın tabakasında olduğu gibi) pasifliğin, başarısızlığın ve örgütsüzlüğün bahanesi haline gelir.

Devrimin diyalektiği teoriyi ve pratiği bir arada ifade ediyor çünkü birlikte olduğu zaman güç haline geliyorlar. Bu nedenle devrime, partisine ve yoldaşlarına olan bağlılıkları yüksek olan kadrolar, düşüncelerin gücüyle birlikte devrimin gerçekten sağlam ve dayanıklı kadroları haline geliyorlar.

Sonuçta devrimci coşku devrimci mücadele içerisinde yaratılır. Başka bir yerde değil. Devrimci teori devrimci mücadele içerisinde yol gösterir ve devrimci coşkuyu besler. Kitlelerin uğradığı haksızlık ve baskı karşısında duyulan öfkenin, devrimci bir kadro açısından mücadelede ileriye götürmesi de buna bağlıdır. Aksi takdirde bir süre sonra umutsuzluğun bahanesi ve kanıtı olur. Oysa Fidel'in dediği gibi "devrimci-lik haksızlığın karşısında sessiz kalmamaktır" Ama bunun için haksızlık karşısında durabilecek cesarete sahip olmak gerek. Oysa insan haksızlığa uğradığını bilmeden ya da görmeden nasıl karşı durabilir.

Bu nedenle yaşamın içinde olmak, kitlelerin arasında; işçilerin, öğrencilerin arasında olmak ve onların tepkilerini görmek (ki kitlelerin tepkisi genellikle doğru sonuçlar veren bir barometredir) ve buna yön vermek biz devrimci kadroların en önemli sorumluluklarından biridir.

Sonuçta ayaklanmanın ruh halini yaptığımız her çalışmada göstermek ve büyütme zorundayız. Çünkü bir eşikteyiz ve bu eşiği aşmamız için gerekli olan şey bugün yeni bir devrimci atılımı örgütlemek ve büyütme. Denizlerin yoldaşları! Denizler gibi ileri atılalım, iç savaştan proletaryanın ve Leninist Parti'nin zaferle çıkması için mücadeleyi büyütelim..

22 Temmuz'u Unutma YHT ile Şov Yapma!

Haydarpaşa Dayanışması ve Kadıköy Kent Dayanışması, Pamukova'da 2004 yılında yaşanan hızlandırılmış tren kazası sonucu 38 kişinin öldüğünü hatırlatarak, yeni ölümler yaşanmaması için henüz tamamlanmamış olan Eskişehir-Pendik Yüksek Hızlı Tren hattının işletmeye açılmaması için iktidara uyarı eylemi yaptı.

Kadıköy'de Boğa heykeli önünde toplanan Haydarpaşa Dayanışması, Yeldeğirmeni Dayanışması, Caferaga Dayanışması, Yoğurtçu Parkı Formu, Küçükyalı Adnan Kahveci Parkı Formu, Cevizli Tekel Dayanışması, Mimarlar Odası, Toplumcu Mimar ve Mühendisler, FKF, Patika Ekoloji üyeleri "Haydarpaşa Gardır, Gar Kalacak" sloganı ile Rıhtım Caddesinden Haydarpaşa gara doğru yürüyüşe geçtiler.

Haydarpaşa Dayanışması ve Kadıköy Kent Dayanışması adına basın açıklamasını Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası Genel Örgütlenme sekreteri İshak Kocabıyık okudu.

"AKP iktidarı ve Başbakan her zaman olduğu gibi yine emir verdi. Eskişehir Pendik arası hızlı tren hattı inşaat çalışmaları tamamlanmadan 25 Temmuz 2014 tarihinde açılışı yapılacak." denilen açıklamada, TCDD'nin yeniden yapılandırılması yoluyla altyapı ve işletmeciliğin bölündüğü, kurum yapısının parçalandığı, faaliyetlerin yatay bölünmeye tabi kılındığı, özelleştirme ve taşımazların satıldığı, istihdamın azaltıldığı, teknik yeteneklerin zayıflatılması yoluyla demiryollarının yerli, yabancı sermayeye açılmasının hedeflendiği ve bu amaçla hazırlanan kanun taslağının 1 Mayıs 2013 tarihinde TBMM'den geçtiği anlatıldı; bu yasayla beraber, bir bütün olarak 154 yıllık demiryolu kazanımları ve TCDD'nin tasfiyesi amaçlandığı söylendi.

Kadıköy Kent Dayanışması ve Haydarpaşa Dayanışması adına yapılan bu açıklamadan sonra Kadıköy Kent Dayanışması adına yapılan konuşmada da kentsel dönüşüm rantına karşı ve yaşam alanlarının korunması için Kadıköy halkı başta olmak üzere tüm İstanbul halkının mücadeleyi sürdürmesinin önemine değinildi.

Eylem, Haydarpaşa Garı eylemlerinin Perşembe ve Pazar günü devam etmekte olduğu duyurusu yapılarak son buldu.

BEDAŞ'taki Ayrımcılığa Protesto

DİSK'e bağlı Enerji-Sen üyeleri, BEDAŞ'ta çalışan TES-İŞ Sendikası üyeleri ile aralarında ayrımcılık yapıldığı gerekçesiyle 25 Temmuz günü şirketin Beyoğlu'nda bulunan Genel Müdürlük binasına yürüdü. Taksim Meydanı'ndan Genel Müdürlük önünde yürüyen işçilere DİSK Genel Başkanı Kani Beko da destek verdi. "Sendikal Ayrımcılığa Son, Keyfi İşten Çıkarılmalara Son Ve İşçi Sağlığı Ve Güvenliği Önlemleri Alınsın" pankartı ile "Emekçiyiz Alın terimizi İstiyoruz" ve "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" dövizlerini taşıyan işçiler, attıkları sloganlarla BEDAŞ'ı protesto etti.

BEDAŞ'ta çalışan işçilerden bazılarının TES-İŞ'e bazılarının da Enerji-Sen'e üye olduklarını kaydeden Beko, işçiler arasında yapılan ücret farkının devam etmesi durumunda Anayasa'nın 51. maddesini ihlal ettiği gerekçesiyle BEDAŞ hakkında suç duyurusunda bulunacakları uyarısında bulundu

Yapılan görüşmede Atalay'ın kendilerine işçiler arasında ücret farkının yapılmadığını ve burada böyle bir şeyin olmasının mümkün olmadığını, sadece bayram öncesi bazı işçilere avans verildiğini kaydeden Beko, Atalay'a BEDAŞ'ta çalışan işçilerin riskli bir işte çalıştıklarını ve aralarında herhangi bir ayırım yapılmaması gerektiğini söylediklerini aktardı.

BEDAŞ'ta işçilerin ekonomik, sosyal ve demokratik talepleri karşılana kadar mücadeleye devam edeceklerini de ifade eden Beko, bayramdan sonra yeniden genel müdür Atalay ile bir araya geleceklerini söyledi.

Yapılan açıklamanın ardından işçiler sloganlar eşliğinde eylemlerini sonlandırdı.

İşçi Tulumuyla Meclise Girilmez

Somali madenciler, Mayıs ayında yaşadıkları ve 301 kişinin hayatını kaybettiği facia sonrası hükümet tarafından verilen sözlerin tutulmaması üzerine Ankara'ya geldi. 16 Temmuz Çarşamba günü "Kaza Değil Cinayet! Soma'yı Unutma" ve "Verilen Sözler Tutulsun! Taleplerimizin Takipçisiyiz" pankartlarıyla meclise yürüdü.

Sihhiye'deki DİSK Genel-İş Sendikası önünde pankartları ve sloganları ile yürüyüşe başlayan işçilere sendikalarından işçiler, emekçiler ve öğrenci gençlik de destek oldu.

Burada işçiler bir basın açıklaması yaptı. İşçiler adına konuşan DİSK Genel Başkanı Kani Beko, Soma'nın taleplerinin başında gelen tüm sorumluların hesap vermesi talebinin bugüne kadar kar-

şılanmadığını söyledi, "Maden ocaklarının kamu eliyle işletilmesi, ocakların bağımsız bir heyet tarafından denetlenmesi, güvenli çalışmayı sağlayacak önlemlerin alınması" dedi. Beko, işçilerin taleplerini dile getirirken karşılaştığı şiddete de dikkat çekti.

Basın açıklamasının ardından işçilerden oluşan bir heyet grup başkan vekillerine taleplerini içeren dosyaları sunmak üzere Meclis'e girmek istedi. Ancak Hak-İş eski başkanı. meclis idari amiri Salim Uslu, işçileri giydikleri tulum ve çizmeleri nedeniyle meclise sokmadı!!

Biz susuyoruz, "İşçi temsilcisi" olup işçiden utanan Salim Uslu ve alayına Nazım Hikmet söylüyor sözlerini: "Onlar ümidin düşmanıdır, sevgilim, akar suyun,

meyve çağında ağacın, serpilip gelişen hayatın düşmanı. Çünkü ölüm vurdur damgasını alınlarına: - çürüyen diş, dökülen et-, bir daha geri dönmek üzere yıkılıp gide-

cekler. Ve elbette ki, sevgilim, elbet, dolaşacaktır elini kolunu sallaya sallaya, dolaşacaktır en şanlı elbisesiyle: işçi tulumuyla bu güzelim memlekette hürriyet..."

Direnişin Umutsuzluğu Umutlara Dönüştüren Gücü

Bugün direnişin 44. günü... Gök delinmişcesine yağmur döküyor bulutlar. Bozuk altyapıların sonucu su göllerinden atlaya zıplaya işçilerin yanına ulaşıyorum. Hemen sevgiyle yer açıyor; üşüdüğüm için polar sarıyorlar üzerine ve ardından sıcak çay...

Çadır yerine bir tente altında yağmurda direniş seldisi yapıyoruz. Alaya alıyoruz çadır kurulumunu. Henüz görüşmeler sürerken çadır politik ve sert bir görüntü vermiş. Görüşmeler bu durumdan kötü etkilenmiş. Görüşmenin seyrine göre çadır açma kararı alınabilmiş... Mış. Mış.. Mış ve miş geçmiş zaman ekidir. Yüzü ileriye dönük işçilere geçmiş zaman ekleriyle yaklaşmak...

Biz tentemizin altına dönelim yeniden. Yağmurdan ıslanmış ayakkabılarımı çıkarıyorum ayağımdan. Ayakkabımın yırtıldığını görüyoruz ve "sana ayakkabı alam" diyor işçiler gülerken. Para yok biliyoruz, hepimiz hacizliyiz. Ayakkabıyı tamir ettirme konusunu konuşuyoruz ve atıyoruz bu konuyu. Her gün 16.00 sularında işçiler bir halka olup günü değer-

lendirip sloganlar atıyor normalde. Tentemizin altında başlıyoruz slogan atmaya: "Hak Verilmez Alınır Zafer Yağmurda Kazanılır". Güllü-şiyoruz hep birlikte. Direnişin umutsuzluğu umutlara dönüştüren gücünü proletaryanın haklı davasından alan temizliğiyle parlıyor gözler.

Günler günleri kovalıyor ve kahrolası görüşmeler bir türlü sonuçlanmak bilmiyor. İşçilerin kararlı gözleri artık büyük beklentileri taşıyor insanlara ve sonra yine kahrolası görüşmeler. Bugün yarın diye işçilerin kararlılığı bulanıklıştırılıyor. Ve bir gün hastaneye gittiğimde işçileri her zaman gezindikleri ya da misafirlerini ağırladıkları bahçede göremiyorum. Öğreniyorum ki sürgün onlara kabul ettirilmiş. Hastanedeki diğer işçilere gidiyorum büyük bir umutsuzluk ve sendikaya güvensizlikle karşılaşıyorum. İşçilere bayramdan sonra Okmeydanı Eğitim Ve Araştırma Hastanesine geri dönme sözü verilmiş.

Bu sözün yerine getirilip getirilmemesi sorunu, artık sendikaya güven sorununu da beraberinde getiriyor. İşçilerin geçimden doğan kaygıları onların sürgüne mecbur edilmesi sorununu doğuruyor. Sendikaların grev fonlarının oluşturulması bir zorunluluktur ve bu fonlar direniş zaferle taçlandırılmaya kadar işçilerin temel ihtiyaçlarını karşılayabilecek düzeye getirilmelidir.

Devrimci Bir Sağlık Emekçisi

"Zorba Vasayla Sermayeye Kıyak Emekçiye Angarya!"

Büro Emekçileri Sendikası (BES) İstanbul 3 Nolu Şube üyesi kamu emekçileri geçen yıl hükümet ve Memur-Sen arasında yapılan toplu iş sözleşmesi nedeniyle bu yıl zam alamayacak oluşlarını, her geçen gün artan iş yükünü, ücretlerde yapılan kesintileri, torba yasayı protesto ederek 15 Temmuz günü bir günlük iş bırakma eylemi yaptı.

Sabah işbaşı yapmayan büro emekçileri saat 13.00'de Kadıköy Vergi Daireleri Kompleksi önünde bir araya geldi. "AKP Memur-Sen İşbirliği İftiharla Sunar Temmuz'da Zam Yok, Satış Sözleşmelerine Karşı İnsanca Bir Yaşam İçin Eylemdeyiz" pankartı ve dövizler taşıyan BES İ-

stanbul 3 Nolu Şube üyeleri, taleplerini dile getiren konuşmalarla ve sloganlarla Kadıköy İskele Meydanı'na yürüyerek, burada bir basın açıklaması yaptı.

Büro Emekçileri eylemlerini taleplerini dile getiren sloganlarla sona erdirdi.

Sözler Tutulmazsa Yeni Eylemler Geliyor

24 Haziran günü Belediye başkanı ile yapılan görüşme sonucunda, 1 Temmuz ve 1 Ağustos tarihlerine yayarak, işten atılan işçilerin bir kısmının işe iadesi konusunda sözlü mutabakata varılmıştı.

Bu mutakabat sonucunda işçiler belediye karşısındaki çadırı sökmüşler, ardından işe iadelerini beklemişlerdi. Ama 18

Temmuz itibarıyla işe dönmeleri konusunda hiçbir gelişme olmaması ve Belediye başkanı ile yaptıkları görüşme sonucunda da "görülecek bir şey yok" denilerek geri çevrilmeleri sonucunda işçiler bir basın açıklaması yaptılar.

Basın açıklamasında belediye başkanının verdiği sözü tutmasını, aksi halde sabırlarının tükendiğini söylediler. Basın açıklaması sonrasında sohbet ettiğimiz bazı işçiler, yaşanan tüm süreci ve nerede hatalar yaptıklarını aktardılar. Önümüzdeki günlerde herhangi bir gelişme yaşanmaması durumunda ise yeni bir eylem programı konusunu tartışmaya başlayacaklarını söylediler.

Mücadele Birliği İzmir

Biber Gazı Sıkılan İşçi Kalp Krizi Geçirdi

Enerji-Sen üyesi BEDAŞ işçileri, Tes-İŞ Sendikası ile imzalanan toplu sözleşme nedeniyle uğradıkları hak gasplarını protesto ederek 21 Temmuz günü iş bırakarak eylem yapmış ve taleplerini dile getirmişti. Eylemin ardından BEDAŞ yine işten atmayı sürdürdü.

23 Temmuz günü BEDAŞ Avcılar İşletmesi'nde çalışan Enerji-Sen üyesi iki işçi daha işten atıldı, işten atılmaları protesto etmek için enerji işçileri iş bıraktı.

Ertesi sabah işyerine giden Enerji-Sen üyesi işçiler, güvenlik görevlilerin engeliyle karşılaştı. Güvenlik görevlilerinin işçileri içeriye almaması üzerine yaşanan arbede sonucu üzerindeki camlardan bazılarını kırıldı.

Olay yerine gelen polis, işçilere gaz bombalarıyla saldırdı. Atılan gaz bombası nedeniyle BEDAŞ Avcılar İşletmesi Enerji-Sen İşyeri Temsilcisi Recep Garipgazioğlu kalp krizi geçirdi. Bakırköy Devlet Hastanesi'ne kaldırılan Garipgazioğlu'nun hayatı tehlikesinin bulunduğu öğrenildi. Arkadaşlarının gaz nedeniyle kalp krizi geçirdiğini öğrenen enerji işçileri hastane önünde toplanmaya başladılar.

Polisin saldırısı sırasında Enerji-Sen Genel Başkanı Ali Duman, Eğitim Sekreteri Süleyman Keskin ve BEDAŞ Gaziosmanpaşa İşyeri Temsilcisi Salih Yaman gözaltına alındı, öğle saatlerinde de serbest bırakıldılar.

AYAKLANMA VE DEMOKRATİK HALK İKTİDARI

Şimdi Devrim Zamanı

Bu dönemi daha önceki dönemlerden daha farklı kılan ne? Olağan dönemleri bu topraklarda yaşayan halklar çoktan unuttu. Uzun yıllardan beri devrimci durumun varlığı ve sert sınıf savaşı somut bir olgu. Ancak 31 Mayıs'ta başlayan şu son bir yılı aşan süreçte başka bir durum var: Devrim durumu. Bu dönemi daha önceki dönemlerden ayıran olguların yanında halkların politik yaşama uyanmasının hızlanması; daha önceki dönemlerde olmayan özel yöntemleri geliştirip hayata geçirmesi var.

Proletaryaya ve halklara baskı ve terör uygulanlara, zor kullanılara karşı halklar, yığınlar tarafından zor kullanılması bu yöntemlerden biri. Daha önceki dönemlerde egemenlere karşı zor araçlarına başvurular genellikle örgütlü devrimci kesimlerdi. Burada geniş yığınlar, proletarya ve halklar "temsilcileri", "öncüleri" eliyle değil, doğrudan kendileri taşa, sopaya sarıldılar, ne bulduysa silah olarak kullandılar, saldırıya geçip Taksim'i fethetti. Savunmak için barikatlara koştu.

Yasaların ve yasakların bir kenara atılarak hukuk yolundan değil, devrimci yoldan kimi politik özgürlüklerin kazanılması. Sosyal medya, twitter gibi yollardan ifade özgürlüğünün kullanılması, Taksim Komünü ve sonrasında hayata geçen park forumları gibi toplantı ve gösteri özgürlüğünün fiilen kullanılması bunlardan ilk akla gelenler.

Ayaklanmayla birlikte doğan ve hızla yayılan yeni iktidar organlarının kurulmaya başlaması. Bunlar henüz embriyon halinde de olsa Geçici Devrim

Hükümeti'nin organları olarak doğdular, varoldular.

Bu organlar (mahalle meclisleri, park forumları) özellikle büyük kentlerde halkın devrimci kesimlerine kuruldu. Bu organlar her türlü yasaklamaya, kısıtlamaya karşı hiçbir yasaya ve kurala dayanmadan, fiilen ve kendiliğinden kurup geliştirdiği organlar oldu.

Salt devrimci yoldan kurulmuş olan bu organlar her ne kadar embriyon olarak kalsalar, henüz gelişme fırsatı bulamamış olsalar da, gerek bileşenleri, gerek işleyişleriyle demokratik halk devriminin birer iktidar organı olarak varoldular. Süreç içinde ileri gidememiş, yer yer gerileyip bozulmuş olsalar da bu gerçek değişmez. Bu organları Geçici Devrim Hükümeti ya da başka bir söylemle halkların devrimci hükümetinin çekirdekleriydi. Siyasal ve toplumsal yönden bu hükümet embriyon durumunda olsa bile halkların devrimci kesimlerin diktatörlüğüydü: Demokratik Halk İktidarının nüvesiydi.

Bu iktidar organları kendilerinden başka nereden ve kimden gelirse gelsin hiçbir yasa hiçbir kural ve otorite tanımıyorlardı. Bu organlar halkın devrimci iktidarı olarak bir diktatörlüktü ancak bu diktatörlük, burjuva diktatörlüklerden çok farklı bir diktatörlüktü. Ne düzenli ordu, ne polis ne de sermaye gibi eski iktidarı, burjuva iktidarı ayakta güçlere dayanmıyordu. Yeni iktidarın elinde kendi gücünden, halkların devrimci inisiyatifinden başka hiçbir güç yoktu. Eski iktidarın saldırıları karşısında

onların tomlarına, kimyasal silahlarına, gaz fişeklerine, plastik mermilerine çıplak bedenleriyle durdular. Bu yüce gönüllü tutum, bu naiflik, yani silaha sarılmama, aslında bu yeni iktidarın zaafi oldu.

Bu organlar sadece kendi gücüne dayanıyordu dedik. Yani halk yığınlarının, milyonların oluşturduğu kitlelerin gücüne işte bu yeni iktidarı daha önceki bütün iktidarlardan ayıran en temel farktır. Eski iktidarların hepsi azınlığın çoğunluk üzerindeki, ezenlerin ezilenler üzerindeki, sömürücülerin sömürülenler üzerindeki diktatörlüğüydü. Bu diktatörlükler, egemenliklerini orduyla, polisle, merkezi bürokratik devlet mekanizmasına dayanarak sürdürdüler, sürdürüyorlar. Ama ayaklanmada ortaya çıkan yeni iktidar, bu topraklarda ilk defa halkların gücüne dayanıyordu: çoğunluğun azınlık üzerindeki diktatörlüğüydü.

Burjuvazinin diktatörlüğü olan burjuva devletle devrimci halk diktatörlüğü olan Demokratik Halk İktidarı arasındaki en temel fark işte burada; henüz embriyon halinde olsa da azınlığın çoğunluk üzerinde değil, çoğunluğun azınlık üzerindeki ezenler, sömürerler, sermaye sahipleri üzerindeki diktatörlüğü olmasındadır.

Bir azınlığın tekelleci sermayenin diktatörlüğü olan iş başındaki iktidar, herkesin bildiği gibi polisiye tedbirlerle, polis gücüyle geniş kesimleri iktidarın dışında tutarak, silah kullanma tekelini kendi eline alıp kitleleri silahlardan uzak tutarak ayakta durabiliyor.

Bu iktidar emekçi yığınlardan, geniş halk kitlelerinden sürekli olarak kuşku duyuyor, onlardan korkuyor, varlığını yalan ve baskıyla, devlet terörüyle sürdürüyor. Ayaklanmada nüve halinde ortaya çıkan yeni iktidar ise kitlelere duyduğu güven sayesinde doğdu, en geniş ezilen, emekçi kesimleri doğrudan iktidara ortak ederek katılımlarını sağlayarak varolabilirdi. Yeni iktidarın kitlelerden, ezilen emekçi yığınlardan, ayaklanmacılardan gizleyeceği, gizlediği hiçbir şey yoktu. Her sorunu herkesle, ayaklanmaya katılan kitlelerle tartışıyor, birlikte karar alıyor, birlikte uyguluyorlardı. İktidara katılmak için tek bir şey yeterliydi. Varolan ceberut iktidara, burjuva egemenliğe, faşist diktatörlüğe karşı mısın, ona karşı mücadeleye var mısın? Böyle düşünüyor, davranıyorsan, bizdensin. Bunu da her eyleme çıktıklarına yaptıkları "Gel, gel, gel" çağrısıyla somutladılar.

Yeni iktidarın özelliği açıklıktı. Her şey yığınların gözleri önünde, yığınların katkılarıyla, kararlaştırılıyor yine yığınların gücüyle hayata geçiriliyordu. Doğrudan doğruya yığınlardan çıkan ve yığınlarla dayanan bir iktidar Halk yığınlarının temsili değil, dolaylı değil, doğrudan ve aracsız iktidarı, yığınların iradesinin vücut bulmuş haliydi bu.. İşte ayaklanmanın doğurduğu yeni iktidar, Demokratik Halk İktidarı buydu. Daha doğrusu embriyon halindeki Demokratik Halk İktidarı demek gerek. Ne yazık ki, henüz gelişemedi, ama gelişecek.

Özgür Güven

Kent Gıda'da Grev!

Gezbe'de kurulu bulunan ve Tek Gıda-İş'in örgütlü olduğu Kent Gıda A.Ş.'de toplu sözleşme sürecinde anlaşma sağlanamaması üzerine, greve gidildi. Gezbe'de bulunan fabrika önünde mesai saatinde toplanan ve işbaşı yapmayan işçiler halaylarla birlikte grevi başlattı.

Tek Gıda İş Sendikası'nın örgütlü bulunduğu Kent Gıda'nın yeni sahibi ABD firması olan Mondelez ile yapılan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde, ücret ve bazı sosyal haklar üzerinde görüşmeler yapıyordu. Ocak ayından bugüne dek sürdürülen görüşmelerde ücret zammına ilişkin sendikaların yapmış olduğu seyyanen 500 TL zammı karşılık, patronların teklifi olan 170 TL seyyanen zammı kabul edilmedi. Yapılan görüşmelerde sendika anlaşma sağlanabilmesi için önce 420 TL, sonra 390 TL seyyanen zamda anlaşmayı önerdiyse de, yapılan son görüşmede 170 TL zamdan yukarı çıkılmaması üzerine 15 Temmuz sabahı 09.00 itibarıyla greve gidildi.

Tek Gıda İş Genel Başkanı, Yönetim Kurulu ve sendika üyelerinin toplandığı fabrika önünde, Tek Gıda İş Genel Sekreteri Mustafa Akyürek Kent Gıda patronları ile yapılan toplu iş sözleşmesi sürecini ve greve karar verilmesinin nedenlerine ilişkin bir konuşma yaptı. İşçilerin kira, elektrik, su, doğal gaz vb. ihtiyaçları için bile 1200 TL'nin yeterli olmadığına dikkat çeken Akyürek, bunca yıldır çalışmakta olan işçisinin Kent Gıda'nın insanca yaşayabilecek bir ücret talebini karşılaması gerektiğini söyledi.

Saat 11.00 civarında sendika yöneticileri ve Sendika Genel Başkanı Mustafa Türköl, son bir görüşmenin yapılmaya çalışıldığını, fakat olumlu bir sonuç alınmadığını belirtti.

Sendika yönetiminin grevde kararlılık konuşmasından 15 dakika sonra, sendika önlük ve şapkasıyla görevli olan birkaç sendika üyesinin "Arkadaşlar serbestsiniz evlerinize gidebilirsiniz. Nöbetçi arkadaşlar kalacaklar. Yarın sabah gelmek üzere serbestsiniz" demeleri dikkat çekti. Yaklaşık bir saat sonrasında ise grev alanındaki işçi sayısı bir hayli azalmış durumdaydı...

Üzgün, Şaşkın Ama Kararlıyız...

Şeker, sakız, çikolata dendiğinde hepimizin bildiği markalar vardır. Bu ürünlerden birisini ararsak bilenen ve tercih edilenlerden biridir Kent Gıda ürünleri.

Hepimizin özellikle de çocukların vazgeçilmez şeker, çikolata ve sakızları üretmek bizlerin keyifle yemesini sağlayanlar bugün biraz üzgün biraz şaşkın...

Yıllardır 8-10 hatta 16-20 yıldır çalıştıkları fabrikada makinelerinin başına, paket yaptıkları masaların başına gitmediler bu sabah... Hatta fabrikadan içeriye de girmedi çoğu...

Bayram üzeri "Gelse de bol bol yesek.. Hangi çeşidini alsak" diye hayalini kurduğunuz fabrikada üretim durdu bugün...

Hayır, onların çikolata, şeker, sakız üretmek gibi düşünceleri yok... Aksine en iyisini, en kaliteliğini üretmek istiyorlar.. Yıllardır seveerek çalışıp Kent Gıda'yı dünyaca ünlü markalardan birisi haline getiren işçiler bugün grevde...

Kent Gıda işçileri olarak tek bir talepleri var, geçinebilecekleri bir ücret alabilmek, ev kiralaları, elektrik, doğal gaz, su faturalarını ödeyebilmek, çocuklarına güvenli bir gelecek sağlayabilecekleri şekilde yetiştirebilecekleri bir ücret alabilmek.

15 Temmuz... Bugün fabrikaya girmeyip işbaşı yapmamışlar, ama biraz şaşkınlar biraz da üzgünler. Çünkü yıllardır çalıştıkları Kent Gıda'da ilk defa grev yapılıyor. 16-17 hatta 20 yıllık çalışanlar bile "Biz şimdi grevde miyiz?" demekten alamıyor kendini. Çünkü daha önce hiç grev yapılmamış Kent Gıda'da, hatta grev kararı bile alınmamış.

Sabah 09.00 itibarıyla halaylarla ve konuşmalarla başlayan grevin ardından işçilerle konuşmaya başlıyoruz. Grev getiren süreç ve nedenleri... Onların çalışma koşulları ve ücretle yönelik şikayetlerini dinlemek için.

Alanın farklı farklı yerlerinde sohbet etmekte olan işçiler hemen hepsi aynı duygu içinde talepleri ise zaten aynı.. Yaşamlarını sürdürmelerine yetecek bir ücret...

Bugün fabrikaya girmeyip işbaşı yapmamışlar, ama biraz şaşkınlar biraz da üzgünler. Çünkü yıllardır çalıştıkları Kent Gıda'da ilk defa grev yapılıyor.

ücret almak. Ocak ayından beri TİS görüşmeleri sürüyor. Biz yine ilk talep ettiğimiz ücretten fedakarlık ederek aşağıya indik, fakat patronlar kabul etmedi. Mecburen grev dedik" sözleriyle özetliyor.

Fabrikada yaklaşık 770-780 işçinin çalıştığını belirten Arashan "arkadaşlarımızın % 60'ı kadın, kadın arkadaşlarımızla birlikte tek bir talebimiz vardı. Yıllar içinde eriyen ücretlerimizin geçinebileceğimiz düzeye gelmesiydi. Ben 16 yıldır çalışıyorum, kadın arkadaşlarımız var benim kadar hatta daha uzun çalışmış olan aldığımız ücret 1200 TL civarında... Bu ücretle geçinme-

miz mümkün değil.. Şimdiye kadar her toplu sözleşme döneminde ücret artışlarında fedakarlık ede ede, ücretlerimiz enflasyon karşısında eridi ve bugün artık geçimimizi sağlayamıyoruz" diyor.

Nurdiye Madenci, 20 yıldır çalışan kadın işçilerinden Kent Gıda'nın. "Burada hepimiz seveerek çalıştık, mesailerimiz oldu hiç hayır demedik, toplu iş sözleşmeleri döneminde hep anlaşmaya varma yoluna gittik. Ama şimdi aldığımız ücretle geçinmiyoruz. Kırımızı, faturalarımızı ödemediğimizde elimizde para kalmıyor. Ama çocuklarımız var bizim, onların ihtiyaçları istekleri var. Yine her TİS sürecinde olduğu gibi anlaşmak için 500 TL'lik ilk zam teklifimizden aşağılara da düşüktük... Ama patronlar 170 TL'nin üzerine çıkmadı. Üzülüyorum bu duruma, aslına bakarsanız çok yüksek bir talep değildi istediğimiz zam biz anlaşabileceğimizi düşünüyorduk. Bu sabah gelirken bile grevin başlanacağına düşünmemiştim. Akşam anlaşmaya varılacağı düşünüyordum. Çocuklarıma söylediğimde onlar bile inanmadılar... Hayatımızda hiç böyle bir duruma karşışmadık... Biraz şaşkıncımız da bu duruma." diyerek özetliyor emeğinin takdir edilme-

yişine üzüntüsünü ve grevde olmanın şaşkınlığını.

Saliha Önder ise 18 yıldır Kent Gıda işçisi, Tek Gıda Sendikası'nın Kadın Komisyonu'nda yer alıyor.

"Bizler kadın, erkek hepimiz seveerek çalıştık yıllardır. Bir sorumuz da olmadı.. İşle ilgili herhangi bir sıkıntı olduğunda hep birlikte bir çözüm bulup üretimi sürdürdük. Mesai gerekti mesaiye kaldık, fabrikanın maddi anlamda sıkışık olduğu dönemler oldu maaşlarımızı gecikmeli aldık.. Zamlarımızı sonraki aylarda aldık, geçinebileceğimiz bir ücret ise hakkımız ve şimdi grevdeyiz" diyerek o da grevin pek de beledikleri bir durum oluşunu anlatıyor.

Tüm çalışanların fabrikayı kendi işyeri, evi gibi benimseyerek ve en iyisini yapma çabasıyla çalıştığını belirten Önder, "biz burada yeri geldi temizliğini, yaptık, yemek masalarını topladık, buluşklarını yıkadık, tuvaletlerini temizledik... Fabrikada üretimin devam etmesi ve bizim çalışabileceğimiz koşulların devam etmesi için her şeyi yaptık... Bize bunlar dayatıldığı için değil, hep birlikte işbölümüyle gerekli olduğu için yaptık. Şimdi Ocak ayından beri yapılan görüşmelerde 170 TL seyyanen zammın üstüne çıkılması bizim beklemediğimiz bir şeydi.. Bunca yıllık emeğimizin takdir edilmeyişi hepimizi üzdü" diyor...

Şeref Desteci, "Başka çaremiz yok, eğer ki biz patronların teklif ettiği 170 TL zammı kabul edersek, bizim sonumuz gelmiş demektir: Bundan sonra artık hiç zam alamayız, pazarlık dahi yapamayız. Onun için biz hep birlikte dedik ki, 'ya bizim geçinebileceğimiz bir ücret ödeyin ya da bu kadar sıkıntı varsa para anlamında kapatalım fabrikayı gidelim çünkü gerçekten geçinmiyoruz. Bugün buradaki hangi arkadaşlar bir işe girse 1000-1200 TL ücret alır. Zaten asgari ücret açlık sınırının altında.. Bizim maaşımız için yoruma gerek yok sanırım" diyerek anlatıyor greve gidiş nedenlerini.

Türkiye'deki Bir Aşı Fiyatına Küba'da Tedavi

Akciğer kanseri teşhisi konulan Çevik, tedavisi için çözüm ararken "kansere aşı bulundu" haberi üzerine yaptığı araştırma sonucu Küba'ya gitmiş. Dönüşünden beri her geçen gün sağlığına ve neşesine ailesiyle birlikte kavuşmaya başlamıştı.

56 yaşındaki Burhanettin Çevik yıllardır eşiyle birlikte restoran işletiyor.

Kanser teşhisinin konulması ve tedavi süreci nedeniyle işi küçültmek ve yerlerini taşımak zorunda kalmışlar.

Gayet neşeli, hareketli haldeki Burhanettin Bey için Behice Hanım "Küba'ya gitti geldi benim dünyam aydınlandı" diyerek özetliyor, hem yaşadıkları acıyı hem sevincini...

Sağlık sisteminin çıktığı insanların teşhis ve tedavileri için hastaneye adım atmalarıyla başlayıp tahlildi, röntgendi, ultrasondu, sintigrafidi, laboratuvarlar, görüntü merkezlerini, hastaneleri dolaşıp, kimi zaman da aciliyet ve tedavilerine bir an önce başlayabilmek için soluğu özel hastanelerde aldığı bir ülkede yaşıyoruz.

Teşhisi zor, tedavisi uzun sürecek hastalıklarda ise durum daha da vahim hale gelebiliyor. Rahatsızlığa teşhis konması ve tedavi aşamasına geçilebilmesi hem hastayı hem yakınlarını bin bir cenderenin, üzüntünün, sıkıntının içine itiyor. Çoğu kez bir hastaneye bu süreci tamamlamak mümkün olmuyor. Sağlık Bakanlığı, SGK'lı da olsanız artık teşhis ve tedavi aşamasında ödenmesi gereken ücretlerin birçoğunu ödemiyor. Maddi açıdan pek sıkıntısı olmayanlar için de sonuç pek iç açıcı değil. Çünkü güvenilir bir bilgiye, sonuca ulaşabilmek gibi bir sorunla karşı karşıya kalıyorlar. Çağın hastalığı kanser ise hem hastayı hem yakınlarını maddi açıdan zorlayan, manevi açıdan ise son derece üzen ve yoran, acı içinde bir sürecin başlaması demek. Umudun gidip gidip geldiği bir süreç...

Tedavisi için umut doğmuş bir kanser hastasına ve yaşadığı sürece ilişkin haberi aldığımızda görüşmek için telefon numarasını aldık. 2-3 gün boyunca her aramızda "Abonemiz şu an telefona cevap vermiyor..." mesajı karşımıza çıkıyordu. Üçüncü gün de aynı mesajı aldığımızda hastanın artık telefona cevap veremeyeceği düşüncesi üzdü bizi... Son derece umutsuz bir şekilde görüşme isteğimizi ve telefon numaramızı içeren bir mesaj attık.

Gebze'de yaşayan Burhanettin Çevik ile gazetemiz için görüşmeye gittiğimde solgun, biraz halsizlik hissedilen, yorgun görünümlü yaşlıca bir adam bekliyordum. Beni karşılayan ise gayet sağlıklı görünen, neşeli, önceden tanıştırmış gibi sohbet girebildiğiniz birisiydi. Keza eşi Behice hanım da öyle samimi...

Mücadele Birliği: Sizinle Küba'daki tedavi süreciniz üzerine konuşacağız ama önce Burhanettin Çevik kimdir? Nasıl bir yaşamı vardı ve akciğer kanser teşhisi ne zaman konuldu?

Burhanettin Çevik: Ben 1958 Muş Malazgirt doğumluyum. 10 yaşında babamın da teşvikiyle sigara içmeye başladım. Babam çok sigara içerdi. O da 63 yaşında kanserden öldü. O zaman bu kadar kanser tedavisi yoktu tabii... İstanbul'da baba mesleğine başladık. Sarıyer'den Bakırköy'e kadar pek çok lokantada çalıştım. Bir çok mekanı bilirim burada.. 1983'te evlendik...1990'dan beri de kendi işletmemizde çalışıyoruz. İki tane kızımız var... Okuttuk büyüttük onları. Ben günde 2,5 paket sigara içerdim...

M.B: Yani sigara akciğer kanserinin nedeni?

B.Ç.: Öyledir herhalde, yoksa yememize içmemize dikkat ederiz. Gerçi şimdiki zamanda bir çok şeyde katkı maddesi var.. Soluduğum hava bile zehirli... 2 Aralık günü yapılan tetkiklerin sonucunu almaya gittiğimde Akciğer Kanseri olduğumu öğrendim. Bana "ameliyat olma şansın yok ciğerlerinde 2 cm kist ve büyük bir yara var ve metastas yapmış (yayılmış, başka bölgeye geçme) dediler. Kemoterapi yapılabilir o da hastalığının seyrini biraz hafifletir o kadar" dediler.

Ben şanslı bir adammışım, televizyonda "Kanser Aşısı Bulundu" haberini gördüm. Küba'da bir kanser türünü iyileştiren bir aşının bulunduğunu ve bazı

hastalarda olumlu sonuç alındığını söylüyordum.

M.B: Türkiye'de henüz uygulanmıyor bildiğim kadarıyla... Bir de bunun maddi yönü var tabii...

B.Ç.: O anda maddi yönünden çok bu tedaviyi nasıl olabileceğini düşünüyör insan.. Elimizdeki her imkânı seferber etmeye hazırız. Yeter ki tedavi imkanı olsun...

M.B: Bu arada tedaviye başladınız mı?

B.Ç.: Evet kemoterapiye başladılar hemen. Zaten kanser olduğumu öğrenip tedaviye başladığımda birçok kanser hastasıyla tanıştım, doktorlarla görüştük. Nerelerde hangi tür kanser tedavisi yapılıyor bunlara dair bilgimiz vardı. Haber de de Ege Üniversitesi'nden bir profesörün aracılığıyla Kübalı doktorların bu konuda seminerler verdiklerini öğrendik. Ege Üniversitesi Onkoloji bölümünden doktorlarla görüştük. Burada yapılan tetkiklere dair tüm evraklarımı götürdüm. Bize kanser aşısı hakkında bilgi verdiler.

M.B: Tedaviniz için umut doğdu yani...

B.Ç.: Tabii, araştırmaya başladık, aşığı nerede yaptırabiliriz. Nereden temin edebiliriz diye... Türkiye'de hiçbir hastanede bu tedavi uygulanmıyor. 2015 yılında başlanacağı yönünde bilgiler var... Yani bir SGK'lı olarak böyle bir tedavi imkânım olmadığını öğrendim. Zaten Türkiye'de bu aşı hiç yok.. Ama Küba'dan getirilebiliyor. Fakat çok pahalı ve size ulaşması uzun sürüyor.

M.B: Tedavinize ilişkin SGK'dan hiç yararlanamadınız mı?

B.Ç.: Bu aşamasında hayır... Yani iğneyi SGK karşılamıyor.. Zaten kendimiz tedarik etmek zorundaydık.

M.B: Küba'ya gitmeye nasıl karar verdiniz?

B.Ç.: Küba'ya tedaviye gitmenin daha ucuz ve kolay olduğunu öğrenir öğrenmez...

M.B: Tüm dünyaya gönüllü doktorlarıyla sağlık hizmeti vermeye çalışan Küba sizin de umudunuz oldu yani...

B.Ç.: Aynen öyle... Türkiye'de aşığı tedarik edebilen yerler var. Bu için de ticareti başlamış yani... Fakat çok pahalı. Eğer ben Küba'ya gitmeyi düşünmeseydim ya da bunu bilmeseydim bir tek iğne için çok yüklü bir para ödemek zorunda kalacaktım... Hatta karşılayamazdık öğrendiğimiz rakamlara baksak... Çoktan ölmüştüm yani... Rakamları size söylesem bana inanmak istemezsiniz... Gerçi iğneyi getirebilen yerler belli sorup doğrultma imkanınız var...

M.B: Aşığı getirebilen yerleri öğrendiniz, fiyatlarını da araştırdınız ve Küba'ya gitmeye karar verdiniz bir karşılaştırma yapar mısınız?

B.Ç.: Nasıl karşılaştırayım, tartışma götürmez bu durum... Tedavinin maliyetinden tutun da Küba'da karşılaştığım ortam, sağlığuma kavuşmanın sevinci... Düşünün ki, ben ne İspanyolca ne İngilizce hiç ama hiç dil bilmeyen bir adamım... Dünyanın öbür ucundaki küçük bir ülke beni sağlığuma kavuşturdu... Üstelik kendi ülkemde bir iki aşıya ödeyeceğim parayla tüm masraflarımı karşıladım. Mükemmel bir şey... Bunu nasıl anlatayım ki..

M.B: Nasıl gittiniz Küba'ya?

B.Ç.: Ege Üniversitesi'nde tetkiklerim yeniden yapıldı. Burada yapılan tetkiklerle birlikte Küba'ya La Pradera Uluslararası Sağlık Merkezi'ne maille gönderdik. Çünkü sözü edilen aşının akciğer kanser-

M.B: Peki Behice Hanım, sizi üzüntülü günlerinize döndüreceğiz ama biraz o sürece ilişkin sizden de bir kaç cümle alalım mı?

Behice Çevik: (Derin bir nefes alarak) Üzüntülü kısmına girmeyeyim... Bizim için korkunç günlerdi, babamız hasta oldu dünyamız karardı... Kimselerin başına gelmesin... İnsan ancak başına gelince anlıyor dünyası nasıl kararır bir ailenin.. Çok zorlu süreçler geçirdik. Burhan'a hep moral vermeye çalıştık ailecek, o da bize ağrılarını, acılarını çok yansıtmamaya çalıştı. Ama dayanılmaz acı çektiğini biliyoruz. Çok zayıfladı, güçten düştü.. Küba'ya gitmeden önceki günlerinde içimdeki acıyı size tarif edemem. Karşımda zayıf bir adam boynunun üzerinde bembeyaz koskocaman bir kafa... Renk hiç yok... Öyle çaresiz bir şekilde yolculadım ki... Acaba dönecek mi demekten alamadım kendimi...

M.B: Tedavisini olup döndüğünde nasıldı?

Behice Çevik: Bu sevinci tarif etmek mümkün değil tabii.. Bembeyaz kocakafalı bir adam göndermişim, Küba'dan eşim geri döndü... (Birbirlerine sarılıp gülüyorlar.) O halsiz zayıf bitkin hali gitmiş, gayet sağlıklı yüzüne renk gelmiş, gülümseyen bir adam... O anda yaşadığım her şey geride kaldı, bütün korkularım acılarım.. Birkaç gün hiç bir şey düşünmedim desem yeridir sevinçten, ne borçlar, ne işyerini küçültmek, ne yorgunluk... Sadece sevinç, binlerce kere iyi ki, Küba var dedim. İyi ki, insanları iyileştirmek için çabalayan, bilgilerini tecrübelerini dünyayla paylaşan Kübalı doktorlar var...

rinde sadece bir türüne ilişkin yanıt verdiğini ve kemoterapi sürecine olumlu yanıt vermiş olması gerektiğini öğrendik. Benim hastalığım Adeno Karsinom (küçük hücreli dışı) olarak tabir ediliyor. Kemoterapiye olumlu sonuçlar da almıştım. Tetkiklerimizi inceleyip iki gün içinde bize yanıt verdiler. Aşımın benim hastalığımla uyumlu olduğunu ve tedavi için gitmek istiyorsam iki ay içinde bir tarih vermemi isteditiler.

M.B: Ne zaman gittiniz?

B.Ç.: 15 Haziran - 22 Haziran tarihleri arasında Küba'daydım. Yola çıkınca dedim ki, hadi bakalım bir kelime yabancı dil bilmiyoruz ne olacak? Ama diyorum ya ben şanslı bir adamım, uçakta Türklerle karşılaştım. Hastaneye nasıl giderim? Durdumu nasıl anlatırım onu düşünüyorum tabii... Ama beni havaalanında sağlık görevlileri karşıladı. Bir şey anlamıyorum, anlatamıyorum... Yine şansımıza Türkçe mırıldanmalarından anlamışlar Türkler yardım etti. Hastanede yine Zeynep adlı bir kızımız yardımcı oldu...

M.B: Hastanedeki tedavi sürecinizi de anlatır mısınız?

B.Ç.: Hastane çok güzel bir yerde ağaçlıklı bir alanda bir bina, her şey tertemiz. İnsanları o kadar güler yüzlü ki, hasta olduğunuzu unuttuğunuzun ağrıları olmasa... Tetkiklerim orada yeniden yapıldı. Sürekli bir hemşire, sağlık görevlisi var sizinle ilgilenen, bir film çekilecekse, tahlil yapılacaksa bir bölümden ötekine mutlaka bir refakat eden var. Sizi ilgili bölüme götürüyor oradaki görevliye durumunuzu aktarıyor. Görevli gayet güler yüzlü, kibar bir şekilde işlemlerinizi yapıyor. Sonra yine refakatle yerinize geliyorsunuz. Benim tedavim sırasında karşılaştığım Zeynep yardımcı oldu... Onun aracılığıyla cevaplıyordum sorularımı... İnanılmaz bir ihtimam var... Her şey tertemiz pırl pırl... İnsanlar sürekli size moral veren bir güler yüzlülükte. Zaten hastane gibi değil ki, bir tatil köyü...

M.B: Kanser en iyi ilaçlarından biri moral derler size iyi gelmiş Küba...

B.Ç.: Hakikaten öyle, her şeyden önce insan olduğunu anlıyorsun. Stres yapacağına hiç bir şey yok... Hiçbir şey için koşturmuyorsunuz... Acaba bunun içinde nasıl çıkarım, nereye gideyim, kime sorayım böyle şeylerle uğraşmıyorsunuz... Bir soru sorsanız güler yüzle cevaplanıyor, herkes birbirinin kırk yıllık dostu gibi yardımcı oluyor... Moral olarak iyi geldi diyemem, Küba'da yeniden doğdum ben. Böyle anlatayım artık...

M.B: Peki bize Türkiye'deki fiyatlarını ve Küba'daki tedavinizin tutarını söyler misiniz?

B.Ç.: Dedim ya inanmayacaksınız? Siz de araştırın ve inanın... Küçük bir ada ülkesi dünyaya sağlık hizmeti veriyor... Hem de bütün ülkelerden daha az maliyetle.

Benim her seferinde 4 tane olmak üzere 16 aşı olmam gerekiyor. Kollarımdan ve bacaklarımdan yapıyorlar aşığı. 4 kür olması gerekiyor. Yani 16 aşı almam gerek. Küba'dan 16 aşığı 8500 \$'a aldım. Küba'ya gidiş gelişim 25.000 TL civarında bir miktar tuttu. Buna yakın bir parayı zaten burada yapılan tedaviler sürecinde harcadık. Türkiye'de bu aşımın bir tanesi 15.000-16.000 TL civarında satılıyor. Türkiye'de bizim öğrendiğimiz en düşük fiyatlar bu civarda. Daha yüksek fiyata satanlar da olabilir...

M.B: Peki tedavi olmak isteyenler sizin gibi Küba'ya mı gitmeli? Türkiye'de tedavi olmak imkanları

yok yani..

B.Ç.: Ben Küba'ya gitmelerini öneririm tabii.. Burada şu an bunun tedavisini yapan bir hastane yok. SGK zaten karşılamıyor. Ancak aşılara getiren firmalar var. Bir de hatırlatmak isterim. Küba'ya tedavi için gönderen aracı sağlık şirketleri var.. İşin ticareti diyeyim.. Ama Küba'da da karşılaştım. Hastayı götürüyorlar ama boşuna... Zaten tedavi aşaması geçmiş, ya da orada yapılabilecek bir tedavi yok. Ama işin ticaretini yaptıkları için buna bakıyorlar sanırım. Küba'daki hastaneler hasta gelmeden önce tetkiklerini istiyorlar. Eğer tedavi edilebilir imkânı olan bir hastalıkta ancak o zaman gelmesini istiyorlar. Aracı şirketler sanırım bunu hastaya iletmiyor. Hasta da bir umut geliyor.

M.B: Peki aşılarınızdan sonraki süreç hakkında nasıl bilgi alacağız?

B.Ç.: Küba'ya sonuçlarımı göndereceğim tek rapor. Ya da buraya doktorlar geliyor, seminerler, tıbbi çalışmalar için, onlar geldiğinde gidip raporları gösterebileceğimiz isimler var elimizde. Ama ben Küba'ya gideceğim... Salsa yapmaya...

Behice Çevik: Küba'dan geldiğinden beri neşesi yerinde... Biz de moral buluyoruz. Şimdi bir Salsa esprimiz var. Bekliyorum o gitsin arkasından ben de gideceğim...

B.Ç.: Orada başka bir hayat var. İnsanlar hep güler yüzlü. Sabah uyandığında karşılaştığım herkes "Merhaba" der... Samimi bir şekilde sohbet eder. Tedavim bittikten sonra Zeynep kızımızla biraz dolaştık çevreyi... Bir çay bahçesine oturduk. Kim geçse merhaba diyor... Bir kadın geldi. Bir şeyler söyledi bana Zeynep tercüme etti... "Salsa yapalım mı?" demiş. Burada olsa aman yarabbi... Deli bu kadın deriz... Müzik yok bir şey yok. Oturduğum yer çay bahçesi yani... Çay bahçesinde hem de bir kadın gelip bir erkeğe dans edelim mi diye teklifte bulunuyor... O zaman çok garip gelmişti.. Ama insanlar mutlu yaşamayı biliyorlar.

M.B: Salsa için giderim diyorsunuz yani...

B.Ç.: Evet, hanıma derim ben salsa yapıyorum biraz bana para gönder.. Olmadı o da gelir. Çocuklara deriz biz burada salsa yapıyoruz biraz bize para gönderin... Şaka bir yana çok güzel bir ülke. Binalar eski, arabalar eski.. Teknoloji geri ama insanları mutlu, birbirini seviyor. Birbirine, kendine ayıracak zamanı var... Kültürleri bizden çok farklı, öyle malım olsun, mülküm olsun, şu kadar param olsun, böyle bir stres, böyle bir hırs, çaba yok... Yaşlı yaşlı insanlar yürüyüşte güler yüzlü... Yaşamlarını sadeleştirmişler... Ölüm yaşı ortalaması 96. Şimdi gidilmez mi Küba'ya...

M.B: Sizi biraz acılı günlere geri götürdük ama istediğim ki, insanlar acı çekmeden, kıvrılmadan ve korkunç miktarlarda paralar ödemedi de tedavi olabiliyorlar. Bunlar Küba'da yapılabiliyorsa her yerde yapılabilir. Buna dikkat çekmek istedik sizin aracılığınızla... Şimdi gayet neşeli, mutlusunuz ve uzun yıllar böyle devam etmesini dileriz. Sohbetiniz için de teşekkürler..

Her ikinize de teşekkür ederiz... Küba'ya tekrar giderseniz haberleşelim yine... Sağlıklı günler dileriz ailece...

Behice-Burhanettin Çevik: Biz teşekkür ederiz.. Unutmayın burada tanıdık bir mekan var.. Bekleriz her zaman...

Gezi Sanatı Soma / Kınık Ziyareti

Bir kaç hafta boyunca forumumuzda gündeme aldığımız Soma ziyareti için tüm hazırlıklar tamamlandığında, 18 Temmuz günü çıktık yola... Soma'da yaşanan katliamın etkilerini yerinde görmek, acılarını paylaşmak ve az da olsa onlara moral vermek istedik. 20 kişilik ekibimiz Kadıköy'de hazır olduğunda harekete geçtik. Önümüzde 8 saatlik bir yol vardı. Erbanilerimizi de yanımıza almamak olamazdı...

Bu yolculukta yeni insanlarla tanışmanın mutluluğunu da yaşadık. Onlardan ikisi Kübalı Grettel ve İspanyol eşi Daniel idi... Yolculuk boyunca İs-

panyolca şarkılar söylediler, biz de dilimizin döndüğünce eşlik etmeye çalıştık onlara... Sohbetlerimiz hep Küba ve sosyalizm üzerineydi... Öylesine sıcak ve samimiydiler ki, içinde buldukları kültürü her davranışlarında görmek mümkündü.

Yolculuk boyunca göz kapakları ağırlaşmış da kapanıncaya dek şarkılar ve sohbetler sürdü gitti. Gün ışıdığı vakit Soma tabelalarını görür olduk... İçimizde acıyı hissettiğimiz dakikalar başladı.

İlk ziyaret yerimiz maden katliamında 53 maden işçisinin yaşamını yitirdiği Kınık oldu. Daha önceden iletişime geçtiğimiz üzere Alevi Demeği'ndeki dostlar bizi karşıladı. Her birimiz biraz da yol yorgunu halimizle etrafı gezinmeye başladık. Kimimiz çevredeki esnaflarla sohbet etmeye başladık, yoldan geçenlerin eşlik etmesi ile uzun uzadıya gündemi ve yaşananları konuştuk. Herkes tüm yaşananların insan yaşamını hiçe sayan ağır çalışma koşullarından kaynaklandığını ve kendilerine tanıyan başka iş koşulu olmadığını, ocakta çalışmak dışında yapacakları başka hiçbir şeyleri olmadığını ifade ediyordu.

Katliamın olduğu gün raporlu olan ve madene gitmeyen Ercan abinin anlattıkları ise içimizi parçalayan o faciyanın, nasıl göz göre göre geldiğini gösteriyordu.

Dernekte gelen diğer işçilerle birlikte sohbetimizi devam ederken, daha önce planladığımız gibi

İzmir Gezi Sanatı Forumu'ndan da dostlar geldi. Yaklaşık 40 kişilik bir ekip olduktan sonra 18 işçinin öldüğü Elmadere Köyü'ne gitmek üzere yola çıktık. Köye vardığımızda ise oynayan çocuklar karşıladı bizi. Görür görmez hemen etrafımızı sardılar. Onlarla drama çalışması yapıp, şarkılar söyledik... Birkaç gün öncesinden köye gelen, oradaki çocuklarla güzel bir fotoğraf atölyesi oluşturan Galata Fotoğrafhanesi'nin çocuklarla yapmış olduğu fotoğraf sergisini de görme fırsatımız oldu. Çocukların her biri profesyonel birer fotoğrafçı olmuştular bile gördüğümüz kadarıyla...

Ve aileleri ziyarete geldi sıra. Her birimiz gruplar oluşturup yakınları maden faciasında ölen ailelerin yanına gittik. Evlerine konuk ettikleri vakit genç yaşta eşini, oğlunu, kardeşini, babasını kaybeden insanlar karşısında sözlerimiz boğazımızda düğümlenip kaldı. Her bir madencinin yaşamlarından kesitler dinledik. Bazen gözyaşları eşlik etti konuşmalara, kimi zaman da büyük bir sessizlik... Acı, hüznün, öfke hepsi bir aradaydı. Ama tüm bu yaşananlar karşısında umudu yitirmeyip, mücadele etmeyi, örgütlü bir güç olmayı da konuştuk. Hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağı konusunda onlar da bizler de hemfikirdik. Ve her şeye rağmen bizleri güler yüzleriyle ve ikramlarıyla yolcu etmeyi ihmal etmedi o güzel insanlar.

Aile ziyaretlerinden sonra Soma'daki madenci mezarlığını ziyaret ettik. Orada, o an yaşadığımız

duygunun izahı ise mümkün değil...

Gün akşama evrildiği vakit dönüş yoluna çıktık... Yaptığımız ziyaretin öncelikli olarak oradaki insanlar için ne kadar önemli olduğunu görmüş olduk. Ama gün sonunda İzmir Gezi Sanatı Forumu ile birlikte yaptığımız değerlendirmede belirttiğimiz gibi, hedefimiz bu ziyaretlerin bir kez ile sınırlı kalması değil, bunun sürekliliğini sağlamak ve bu şekilde oradakilere her daim yanlarında olduğumuzu hissettirebilmek.

Onlar için yapılacak en güzel şey de bu olsa gerek...

Gezi Sanatı olarak gerçekleştirdiğimiz ve her birimize çok şey katan bu ziyaretin ardından şimdi sıra önümüze koyduğumuz yeni hedeflerde... Bizler emeğin, umudun, gerçeğin sanatını yapmaya ve en güzeli bunu halk ile paylaşmaya devam edeceğiz... Daima...

Gezi Sanatı

Evvel Temmuz Festivali

Her yıl Samandığ'da gerçekleştirilen Evvel Temmuz festivali bu yıl da dolu dolu geldi ve geçti. Festival boyunca yapılan paneller, yarışmalar, konserler alanında açılan stantlar festivale renk kattılar.

11 Temmuz:

Festival 11.00'da Av. Cuma Dalgıç için yapılan turnuva finaliyle başladı. Akşam saatlerinde stantların açılmasıyla ve panellerle devam etti. Panelin konusu "Türkiye'de Siyasal Durum ve Sol" oldu.

Konserlerle devam eden gün öncelikle sahneye yerel bir grubun çıkıp skeç yapmasıyla başladı. Ardından yerel sanatçıların söylediği şarkılarla ortam yavaş yavaş ısındı. Festival konuşması için sözü "AKDD Başkanı Kurtuluş Okur aldı ve açılış konuşmasını yaptıktan sonra sahneyi Pınar Aydınlar'a bıraktı. Aydınlar sahneye çıkar çıkmaz "Gezi şehitlerine Denizlerden Mahirlere İbolarla selam olsun bütün şarkılarımız onlarıdır yoldaşlarımız" diye başladı konserine.

Söylediği şarkılarla aralarda yaptığı konuşmalarla kitleyi coşturan Pınar Aydınlar "ben devrimciyim ve devrimci olmaktan onur duyuyorum" diyerek konserini bitirdi.

12 Temmuz:

Festivalin bir çok alanında yer verilen Gezi ayaklanmasının ölümsüzleşenleri için bir de panel düzenlendi.

"Gezi'den Armutlu'ya 1. Yılda Gezi Direnişi" başlıklı panelin katılımcıları, oyuncu Barış Atay gazeteci İsmail Saymaz ve Ölümsüzleşenlerin ailelerinden Emsal Atakan, Gürkan Korkmaz, Emel Korkmaz, Mustafa Sarıgülük, Hatice Cömert, Sami Elvan, Ali Ayvalıtış oldu. Öncelikle sözü gazeteci İsmail Saymaz aldı ve ayaklanmada ölümsüzleşenlerle ilgili delillerin nasıl karartılmak istendiği mahkeme sürecinde katillerin korunması için yapılan hukuksuzluklardan ayrıntılı bir biçimde bahsetti.

Sonrasında sözü oyuncu Barış Atay aldı. Atay konuşmasında "Antakyalı olmanın bu topraklarda doğmuş olmanın onur duyuyorum. Sizlerle birlikte bir süreçten geçtik ve bedeller ödedik. Ben de bu süreçte gözaltına alındım. Bu olaylardan sonra iş bulamaz hale geldim ama bu durumdan şikayetçi değilim. Yaşadığım bu süreç bana çok şey öğretti. Ve şimdi kendi filmimi yapıyorum. 1980 darbesinden Gezi ayaklanmasına kadar gelen bu süreci anlatıyorum şimdi de sete dönmem gerekiyor bir kez daha buralı olmaktan onur ve gurur duyuyorum." diyerek sözü ailelere bıraktı.

Sırayla sözü alan aileler kendi çocuklarını anlattılar ve yaşanan bu süreçte katillerin nasıl korunduğundan bahsettiler. Sözü alan Sayfı ana ise "Oğlumun katilinin eline kelepçeyi takıp geldim. Çok mutluyum dileğim odur ki değerleri de cezalarını bulsun yüreğimizi yakanlarında yüreği yansın" dedi. Ve panel "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Ali, Ahmet, Abdullah Ölümsüzdür", "Onlara Sözümüz Devrim Olacak" sloganlarıyla son buldu. Akşam saatlerinde yerel gruplar ve Özlem Özgül sahne aldı.

"Damlacık Yok Olmasın!"

Konak-Yeşildere tünel projesi nedeniyle evlerini boşaltmaları istenen Damlacık semti sakinleri, "İzmir'in tarihi semti Damlacık yok olmasın!" diye seslerini duyurmaya çalışıyorlar. Konak Yeşildere tüneli yapımı sırasında evlerinin zarar gördüğü gerekçe gösterilerek yapılan kamulaştırılma ile tarihi semte halk olası rant ihtimallerine karşı tepkili. Düzenlenen forumlarla bir araya gelen halk mahallelerinin korunmasını ve kaçak olarak yapılan tünel

inşaatının sona ermesini istiyor.

Biz de, Ayışığı Fotoğraf ve Basın Atölyesi olarak mahallede hem fotoğraf çektik, hem de mahalle sakinleriyle sohbet ettik. Mahallenin rant alanı haline getirilmesine oldukça tepkililer. Ancak örgütsüz olmalarından yakınıyorlar. Yıllardır sit alanı olduğu gerekçesiyle evlerine bakım yapılmasına izin verilmeyen mahalle şimdi, doğup büyüdüğü mahalleyi terk etmek istemiyorlar.

Ayışığı Fotoğraf ve Basın Atölyesi- İzmir

Mücadelemiz Her Alanda Devam Ediyor

Gazi Ayışığı Ekin Sanat ve Halk Kütüphanesi olarak, 16 Temmuz tarihinden itibaren Kemal Pir Parkında (kütüphanemizin karşısı) çadırımızı açtık, çeşitli etkinlikler yapıyoruz. Resim çalışmalarını, sinema akşamları, müzik dinletisi, folklor çalışmalarımızı devam edecek Eylül'e kadar.

Sosyalist kültürü yaymaya çalışıyoruz. Bu mahallelerde mahallelinin kendisiyle birlikte yapılan yozlaşmaya karşı mücadele, kültür-sanat alanında da kendini bu parkta gösteriyor. Her akşam müzik dinletisi, sinema gösterimi ile doldurulan etkinlik saatleri, artık mahalleliyi çağırmandan da dolabiliyor. İnsanlar hangi saatte hangi etkinliğin yapıldığını biliyor, bekliyorlar. Amacımız devrimci mahalleimizdeki gençlerin, işçilerin, emekçilerin, ev emekçisi kadınların sosyalleşebileceği bir alan yaratarak, onları farklı, kirlenmiş bir nebze uzak tutmak. Gençlerimiz daha güzel bir dünyayı kurguladığımızı ve bunu gerçekleştirebilmek için verdiğimiz mücadeleyi görüyor, yanımızda olmak istiyor. Mücadele her alanda devam ediyor...

Emekçi Gazi halkına sesleniyoruz, amacımız devrimci kültür ve ahlakımızla gençlerimize sosyalleşebileceği, politik filmler izleyebileceği kütüphanemizi kullanacağı bir alan oluşturmak. Bu kültürü benimseniyorsanız, o halde bir destek de siz olmalımsınız.

Bir kitap bir insan, bir insan yeni bir dünya şiarıyla çıkmıştıktık yola. Gazi Halkını da kütüphanemize ve etkinliklerimize sahip çıkmaya, güçlü katılmaya çağırıyoruz.

Gazi Ayışığı Ekin Sanat Ve Halk Kütüphanesi

>>> Yazının başlangıcı 11. sayfada...

Eğer özgürlük uğruna dövüşülürse nasıl da canlı, zengin, doyurucu ve ilişkileri alabildiğine çeşitli bir dünya kurup, çok yönlü yetenek geliştirebileceklerini hissediyorlar. Sabırsızlıkları, ateşli ve aceleci politik tutumları bu yüzden. Adım adım ve yavaş yavaş bir gelişimi değil sıçramalı bir gelişimi arzuluyorlar çünkü her şeyin sıçramalı çizgide geliştiği kapitalizmin yeni evresinde yaşıyorlar. Bu karakterlerine uygun örgütlenme platformunu, sosyal medyayı milyonlar halinde dolduruyorlar.

Üstelik bir devrimin başlaması için öncünün en geniş kesimlerle örgütsel ilişkiler içinde bulunmasının hiç de zorunlu bir koşul teşkil etmediğini biz 31 Mayıs 2013 günü gördük. Hayır, bir devrimde önemli olan şu veya bu çevreyle ilişkisinin olup olmaması değildir, önemli olan nesnel sınıf ilişkileridir. Başlattığımız hareketin hedefleriyle ilişkimiz bulunmayan hareket halindeki daha geniş kesimlerin yaşamsal ve yakıcı ihtiyaçlarının örtüşmesidir. Bu açıdan bakıldığında içinde bir damlası olduğumuz okyanusun dev dalga-

larının aynı kıyıları dövmeye başladığını rahatlıkla görülebiliriz.

İşçi sınıfı dev adımlarla ilerliyor. Durgun zamanlarda belki on yılları bulacak gelişimi, haftalara sığdırıyor. Soma katliamından bu yana arda ardına patlak veren ekonomik kalkışlı grevler hemen "Hükümet istifa" sloganıyla açık bir siyasal gösteriye dönüşüyor. Soma katliamı bir sınıfın üzerindeki bütün ölü toprağı öylesine sarsıcı biçimde kaldırdı ki, sınıfın en geri kesimleri bile kendilerini bir anda kaynama noktasında buldular. En küçük olay bir iş cinayeti, ücret ödemelerinin gecikmesi, işten atılmalar ya da farklı türden baskılar saatler içinde bir eylemin katarılmasını tetikleyebiliyor, fabrikalar işgale uğruyorlar, ya da yollar kapatılıyor. Bu konuda Somalı madencilere görülen ilerleme göz kamaştırıcı. Ve bu ileri sıçramalar sınıfın geri kalanını hemen kendine çekiyor.

Yoksul köylülük ise haftalardır borçları yüzünden kesilen elektrikleri protesto için kentlerde eylem yapıyor. Kürdistan'da giderek yaygınlaşan bu eylem diğer bölgelerde HES'lere, maden ocaklarına karşı eylemlerle bütünleşiyor, üst üste biniyor. Küçük üretici köy-

lülük ise banka borçları, ipotekler, kuraklık ve kötü hasat nedeniyle beli öylesine bükülmüş ki, her şeylerini kaybetme tehlikesi ile karşı karşıya.

Kentlerin küçük mülk sahipleri, büro çalışanları ve meslek sahibi emekçiler kredi ve taksit borçlarıyla nefes alamaz durumda. Bu kitlelerin çoğunu biz Haziyan ayaklanmasında barikatlarda gördük. Kentlerin yoksul varoşlarını dolduran emekçi Alevi kitleler ise hükümetin dinci faşist ve mezhepçi politikaları nedeniyle ciddi bir huzursuzluk yaşadıklarını, öfkelerini sık sık eylemlerle dile getirdiklerini görüyoruz.

Tüm ezilen ve sömürülen sınıf katmanlarında rahatlıkla tespit edilebilen bu devrimci kaynaşma durumu, seçimler döneminde doğrudan iktidar hedefine odaklanabilir. Çünkü her biri farklı çelişki ve sorunlara, farklı özelemlere sahip on milyonları kapsayan bir çeşitli sınıf ve katmanlar ittifakı seçim dönemlerinin aynı zamanda var olan hükümetin kaderinin belirlendiği zaman olduğu bilirlir. Böyle dönemlerde iktidarı ezme ya da sarsmak için yola çıkan bir faaliyet başka zamanların protestolarından, kısmi çatışmalarından çok daha geniş yankılar uyandırmaya adaydır.

Seçimlerin aktif boykotu tüm bu sınıf ve katmanların önüne bir kez daha ve esaslı biçimde iktidar sorununun ve hedefinin konulması için bulunmaz bir fırsattır.

13-Öyleyse geriye tek bir soru kalıyor. Aktif boykot nasıl örgütlenir?

Sayılamayacak kadar yolu var. Yeter ki büyük bir kitle gücünün hareket geçmesini sağlayalım.

Son bir yılın olayları düne kadar sıradan bir hayat yaşayan milyonlara öyle değerli dersler kazandırdı ki, bu insanların devrimci kavrayışları, enerjileri, iradeleri, on yılların oportünist örgütlerinin fersah fersah ötesindedir. Devrimci kitlelere güvenelim, onları bağımsız irade, bağımsız eyleme geçme eğilimlerinin hiçbir biçimde sınırlanmayacağına inanacakları örgütlenmeler içinde toplayalım, boykot ve ayaklanma arasındaki zorunlu bağ konusunda onlarda sarsılmaz bir kanaat oluşturalım. Bunları başardığımızda göreceğiz ki, son bir yılın eylemlerle geçen haftalarından öğrenilenler, aktif boykotun yüzlerce yolunu açar.

Umut Çakır

NEDEN BOYKOT-2

(Başlangıcı 263. Sayımızda...)

8-Yine de kimi seçimlere katılmak bize mevzi kazandırıyor, belediye veya muhtarlık gibi, fena mı?

İşte ömrü boyunca güneş görmeden karanlık bir mağarada yaşayanların mum ışığını güneş sanmalarına benzer bir iddia.

Devrimlerin büyük ustaları oportünizmi şöyle tanımlıyorlar: Bugünün küçük kazançları uğruna geleceğin büyük hedeflerinden ve ilkelerinden vazgeçmek.

Eğer milyonlar bir devrim kazandı içinde kaynayıp duruyorsa, hatta bu kaynaşmadan bir yıla yayılan bir ayaklanma düzeyine varıyorsa, kitlelerin karşısına büyük devrimci hedefler yerine bir kaç belediye kol-tuğu ve muhtarlık için çıkmak, oportünizmin gelebileceği son noktadır ve ne yazık ki, biz bu dip noktadan 30 mart seçimlerinde test edildiğini gördük. Ağzlarını her açışlarında “devrim günceldir” diyenler 30 Mart için “Haziran ayaklanmasını seçim hareketine dönüştürelim” diye buyurdular. Ağzlarında bakla ıslanmayan türde oportünistler böyleleri. Bir de “seçim değil devrim” sloganını kocaman harflerle başlıklarına koyup, hemen altına bağımsız aday listelerini telefon şirketlerinin sözleşme maddeleri boyutlarında yerleştirenler vardı. Ama hepsinin kafasındaki fikir aynı. Devrimin olacağı yok, biz ufak mevziler kazanmaya bakalım.

Günümüz savaşlarında pek görülüyor ancak milyonların göğüs göğüğe çarpıştığı kocaman bir meydan muharebesi düşünün. Milyonluk orduyu siperlerinden çıkarıp düşman hatlarını yararak bozguna uğratmak ve nihai zaferi kazanmak dururken, bir takım insanların arazisinin şurasına burasına küçük siperler kazdığını ve “burada tutunalım, çukurumuzun ele geçmesine karşı direnelim” dediklerini düşünün. İşte günümüz oportünizminin resmi.

Haziran boyunca meydanlarda en sert kavgaları veren, Berkin’in cenazesinde isyan ve öfkeleri zirveye varan milyonlara 30 Mart’ta sandık başı çağrısı yapanlar, “kentlerimizi biz yöneteceğiz” dediler. Ve yalnızca kendilerini kandırdılar. Uzun yıllardır bazı büyük şehir belediyeleri Kürt ulusal hareketinin elinde. Ve bir çok mahallede uzlaşmacı oportünist hareketlerin aday gösterdikleri muhtarlar var. Ama bunların mahalle ve kentleri yönettikleri iddia edilebilir mi? Hayır. Kentin temizliğini yaptılar, kültürel hizmetler sundular, hepsi bu. Elleriindeki mazbataları gösterip bir tek karakol polisine, bir tek cezaevi gardiyana, savcısına, inzibatına tek bir vergi memuruna, okul müdürüne ya da olgunlaşma enstitüsüne yetkilisine, tek bir söz geçirebildiler mi? Peki ya muhtarlar? Kapılarına dayanıp adres bilgilerini isteyen tek bir polisi bile kapı dışarı edebildiler mi?

Kürt halkını bu eleştirilerin bir kısmının hedefi olmaktan çıkarmak yerinde olur. Çünkü onlar, belediye seçimleri yoluyla, ilhak edilen ve varlığı inkardan gelinen bir ülke ve halkın coğrafi sınırlarını görünür kılmaya gayret ediyorlar. Tarihi ve haklı nedenlere sahipler.

Peki ya devrim adına küçük mevziler peşinde koşanlara, şimdiki kadar bu mevzilerin ne işe yaradığını sormamız gerekmez mi? Eğer bir devrim canlı ve somut bir olgu haline gelmişse, milyonların hareketi düzeyine erişmişse ve küçük adımlarla değil, sıçramalı biçimlerle gelişim gösteriyorsa, koca orduya bir takım mevziler için kavga çağrısı yapmak, onlara şunu söylemektir: “Durun! Nihai çarpışmayı, düşmanı bozguna uğratmayı aklınızdan bile geçirmeyin, çünkü siz bunu başaramazsınız. Ben hazir değilsem, siz de hazır değilsiniz. Benim hazir olmam için ise faaliyetlerimin belli bir düzeyde kurumlaşmaya, küçük siperlere ihtiyacı var. Oturun ve bekleyin! Bu arada, seçimlere filan katılarak düşmanın paslanmış toplarını parlatacak zaman geçirebilirsiniz...”

Sık sık devrim ve sosyalizm kelimelerini cümle içinde kullanmayı öğrendikleri için halkın bir kesiminin sempatiyle karşıladığı bu oportünizmin gelinen aşamada devrim önündeki en ciddi engeli meydana getirdiğini emekçi sınıfların artık kavramasının zamanı gelmiştir.

9-Madem ki parlamento bir kabuktan, belediyeler bir koltuktan ibaret, o zaman her seçimi boykot etmek gerekmez mi?

Hayır gerekmez. Boykot için bazı özgün politik koşulların göz önüne alınması gerekir. Bu konuda sınıfların karşılıklı ilişkileri ve mücadeleleri temel alınır, yoksa şu veya bu kurumun nitelikleri değil.

Devrim tek bir eylem ya da ayaklanmadan ibaret değil. Ve devrimi düzenli orduların hazır kıtalarına yağdırılan talimatlarla gerçekleştiremezsiniz. Devrim ancak politik bir orduyla kazanılır ve bunun için halkın geniş kesimlerinin bilinçlenip örgütlenmesi, partilerin sözlerini kendi deneyimlerinin sınavından geçirerek

Ellerindeki mazbataları gösterip bir tek karakol polisine, bir tek cezaevi gardiyana, savcısına, inzibatına tek bir vergi memuruna, okul müdürüne ya da olgunlaşma enstitüsüne yetkilisine, tek bir söz geçirebildiler mi? Peki ya muhtarlar? Kapılarına dayanıp adres bilgilerini isteyen tek bir polisi bile kapı dışarı edebildiler mi?

kendini burjuva önyargılardan, aldatmacalardan kurtarması gerekir.

Halkın politik bir ordu biçiminde hazırlanıp önyargı ve yanılğılarından kurtulabilmesi için en uygun iklimi, devrimci durum koşulları sağlar. Yayınlarımızda pek çok kez ele aldığımız devrimci durum belirtilerini şöyle özetleyebiliriz: Tepedekilerin artık eskisi gibi yönetememesi ve ezilen sınıfların da eskisi gibi yönetilmek istememeleri; yoksulluk ve sefaletin alışıldık ölçülerinin üzerine çıkması ve en son olarak kitlelerin bağımsız eylemlerinde önemli bir yükselişin görülmesi. Bu topraklarda 90’lı yıllardan bu yana her üç belirtiliyi de o denli sık yaşıyoruz ki, bu nedenle egemenler gittikleri her seçimi “sokakları temizlemesi” amacıyla kullanageldiler.

Eğer devrimci bir durum yoksa, yönetenler ekonomik ve siyasal krizlerle boğuşmak zorunda kalmıyorsa; yönetilenler durgun geçen yılların etkisiyle alışıldık yaşamlarına homurdanmalardan uzak devam ediyorsa, böyle bir ortamda burjuvazinin empoze ettiği önyargıları, parlamenter tiyatroya safane güven, seçimlere katılmak, devrimci sınıflar dahil tüm sınıfların gözünü diktığı, köklü sorunlarına köklü çözümler beklediği, her tartışmasını heyecan ve umutla izlediği parlamentoya girmek ve bizzat o kürsüden halkın önyargı ve yanılğılarını sarsmak.

Nitekim Leninistler 70’li ve 80’li yıllarda yapılan bazı seçimlerde bağımsız adaya çıkarma tutumunu benimsemişlerdir. Çünkü Leninizm, tek bir eylem biçimine bağlı kalıp onu yüceltmez. Eylem biçimleri, somut durum tahlillerine, sınıfların karşılıklı ilişkisi ve mücadelesine dayanır. İkel sosyalizmle devrimci marksizmi ayıran temel ilkelerden biridir bu.

Gelinen aşamanın devrimci bir durumun da ötesine geçtiği çünkü milyonların tarihsel bağımsız eylemlerinin doğrudan hükümeti devirmeyi hedefleyen bir ayaklanma düzeyine vardığı daha dün politik yaşama uyanmış sıradan insanlar için bile tartışmasız gerçeklerdir. Ve bu tartışılmaz olguyu yalnızca kafaları darkalıplı ve işe yaramaz formüllerle dolup taşan oportünistler görmezden gelirler.

10-İyi ama, son seçimlerde sandık başına gitmeyenler geçersiz oylarla birlikte, 10 milyon bile değildi. Geriye kalan % 80’in hala parlamentodan umudunu kesmediği belli değil mi?

Sonunda kafaları gerçekten karıştıran bir soruna değinmek fırsatı doğdu.

Devrimci bir politika için ihtiyaç duyduğumuz somut durum tahlili, kesin ve kanıtlanabilir olgulara dayanmalıdır. Yoksa yalnızca kendi öznel irade ve özlemlerimizi ya da “ruh durumlarına” ilişkin aydınca gözlemlerimizi dile getirmiş oluruz.

30 Mart seçimlerini öncekilerden ayıran şey yapılan hile ve dalaverelerin hiç bu denli geniş halk yığınları tarafından tartışılmaması oluşudur. Yoksa benzer hile yöntemleri daha önceki seçimlerde çok daha yaygın ve sorunsuz biçimlerde kullanıldı ama geniş bir tartışmaya konu olmadıkları için hep görmezden gelindi. 30 Mart’ta halk bu hilelerin binlercesine tanık oldu, belgeledi. En başta gelen hilelerden biri, seçimlere katılmayan milyonların adres bilgilerinin değiştirilerek yirmi kişinin oturduğu mekanlara 300 kişinin seçmen yazılması ve bilgisayar marifetiyle verilmeden oyların sayılmasıydı. Bu durumda açıklanan sonuçların kesin ve kanıtlanabilir bir olgu olduğuna inanabilir miyiz? Hayır. Öyleyse kesin ve kanıtlanabilir olgulara bakmak gerek.

Örneğin yönetenlerin artık eskisi gibi yönetemediklerini, kesinlikle söyleyebilir miyiz? Kendi iç kavgalarından ve tasfiyelerinden iyice yorgun düşen, her adımımda toplumdaki yeni kavga ve gerilim nedenleri üreten bir hükümetin varlığı, en küçük eyleme dahi onlarca TOMA ve binlerce çevikle gelen bir polis teşki-

latı, hoşnutsuzlukların ancak tekmelerle cevap bulduğu, grevlerin ancak yasaklanarak bitirilebildiği bir yönetim, kesin ve kanıtlanabilir bir olgudur. Öte yandan ezilen sınıfların, artık her sorunda sokaklara çıktıkları, yöneticilerin yollarını kestikleri, fabrika binalarını işgal ettikleri, ya da ateşe verdikleri, grevlerin ardına sıralandığı, ölümlü sonuçlanan her çarpışmanın hemen aynı akşam onlarca şehirde yüzlerce mahallede kurulan barikatlarla karşılandığı, kesin ve kanıtlanabilir bir olgudur.

Bütün bunlara rağmen biz 30 Mart günü sandıklara koşan kalabalıklar da gördük. Öyleyse parlamentodan umudu kesmemiş önemli bir kitle var. Evet ama, şu iki nokta göz önünde bulundurulmadan bu durum anlaşılabilir. İlki Haziran-Mart boyunca ayaklanmaya katılanların bir bölümü, parlamentoyu çözüm yolu olarak gördükleri için değil, ama hükümeti devirebilmeyi bir yolu gibi gördükleri için sandıklara koştu. Tekelci partiler ancak böyle bir propagandayla seçim çalışmalarına ilgiyi arttırabildiler.

İkinci nokta şudur: Devrimci bir politikayı yürütmeye amacındaki her parti, nüfusun tamamını hesaba katmaz. Böyle bir bakış açısı, küçük burjuva önyargıların pekişmesi ve burjuva seçim oyunlarına güven tazelemekten başka bir sonuca yarmaz. Çünkü nüfusun ciddi bir bölümü yaşamları boyunca sınıflar mücadelesinin dışında kaldılar. Baskı ve yoksulluk veya sınıf karakterini çürüten, yozlaştıran küçük çıkar ilişkileri, halkın bir bölümünü tarihin öznesi olmaktan çıkartır. Bu türden kalabalıklar en iyi AKP mitinglerinde görülebilir. Çoğunluğu bayrak taşıdığı partinin politikalarını hiç bilmez, dünya görüşünü paylaşmaz, oraya yalnızca kömür ve gıda yardımı kesilmesin diye gelmişlerdir ya da para vaatleriyle toplanmıştır. Sonucu belirleyen nihai çatışmada, bu kalabalıkların hiçbirini göremeyiz.

Nihai çarpışmanın politik ordusu, parlamento seçimleriyle değil, ama sokak eylemleriyle kendini belli ediyor. “Ben buradayım” diyor. Daha önce adını bile duymadığımız madenci kasabaları, Soma’nın açtığı kavga izinden ilerliyor. Elektrik kesintilerine, HES’lere karşı yolunu bile bilmediğimiz köy ve ilçelerin insanları her gün polisle çatışıyor. Hükümetin YSK’nın, tek elci basının ve tekelci partilerin hep beraber üzerini örttüğü inanılmaz hilelerin döndüğü bir seçimin görünümüne sonuçlarından çok daha somut, çok daha kanıtlanabilir olgular bunlar.

11-Mademki milyonlar acil sorunları için isyanda, yalnızca seçimleri boykot etmek, bu köklü sorunlara nasıl çözüm olacak?

İşte meselenin püf noktalarından biri daha. Sürecin devrimci karakteriyle, seçimlerde boykot tavrı arasındaki ilişkiye yukarıda değinmiştik. Devrimci süreçler aynı zamanda emekçi sınıfların devrimci eyleme ve politik arayışa adeta içgüdüsel biçimde yakın buldukları dönemlerdir. Bu arayış ve kitlelerin bağımsız eylemleri her zaman bir devrime yönelmez. Yukarıda açıkladığımız devrimci durum üç belirtisine ek olarak, varolan hükümeti devirmek ya da sarsmak üzere yeterince güçlü bir devrimci kitle eyleminin ortaya çıkması, devrimci durumun bir devrime dönüşmesini ifade eder.

Tam bir yıldır Türkiye ve Kürdistan topraklarında bu güçte bir kitle hareketi ortaya çıkmış bulunuyor. Henüz hükümeti ezemedi fakat adamakıllı sarstı. Bir ayaklanma düzeyine sıçrayan hareket, büyük zirveler ve eylemin sonuçlarının derlendiği görece durgun za-

manlar biçiminde alçalıp yükselen bir dalga seyri izliyor. Dahası yalnızca eylem biçimiyle değil, bilinç ve örgütlülük düzeyiyle de devrim bir yıl içinde inanılmaz adımlar attı. Ve kırk yıllık devrim mücadelesi tarihinde hiç görülmemiş yoğunluk ve yaygınlıkla büyük kalabalıklar ilk kez iktidar halka sloganıyla çatışmalara dahil oldular.

Kitle hareketinin her kritik sıçramasında olduğu gibi uzlaşmacı ve oportünist sosyalistler bizzat kitlenin sahiplendiği “İktidar halka” sloganını inat ve ısrarla görmezden geldiler. Hükümetin istifasını istemeyen yanlılarına dair bunaltıcı vaazlar vermektense geri durmadılar. Çünkü devrimci kitlelerin iktidarı hedeflemeleri, onların en çok korktukları gelişmeydi. Bu aşamanın artık burjuvaziyle bütün köprüleri atmak anlamına geldiğini ve meselenin kısa sürede bir ölüm kalmı, sonucu belirleyecek bir nihai çatışmaya evrileceğini elbet biliyorlardı. Korkuları bu yüzdendi. Çünkü o nihai çatışmayı emekçi kitlelerin kazanacağına dair en küçük bir umut taşıyorlar ve yenilgiyi kaçınılmaz görüyorlar. Zaferi garanti olmayan bir devrime omuz vermektense onu küçük çaplı hedefler peşinde koşarak kötürümleştirmeye giriştiler.

Oportünizmin korkusu haklıdır. Doğrudan iktidarı devirmeyi ve yeni bir hükümeti bizzat kurmayı hedefleyen bir kitle hareketinin her an sonucu belirleyecek nihai savaşın içine girmesi mümkündür ve bu durum, öncülerin hazırlığı ne düzeyde olursa olsun, olaylar tarafından kaçınılmaz hale getiriliyor. Seçimleri boykot, havada genel bir çatışmanın kokusunu alan kitlelerce, ancak aktif boykot biçiminde hayata geçirilebilir. Yani sadece sokağa gidip oy vermemek değil, ama bu seçim ortamını ciddi bir ayaklanmaya hazırlık dönemi gibi görmek, eylem ve çatışa kapasitesini boykot şiarı altında geliştirmek ve “İktidar halka” hedefine bir adım daha yaklaşmak. Gelişmeler bu düzeyi zorluyor.

Öyleyse oy vermeme biçimde gelişecek boykotu, devrimci bir hükümet ve halk iktidarı şiarıyla iç içe, yan yana ele almak, birinciyi ikincinin bir hazırlığı, provası ve yeterince güç toplandığında iktidar hedefi doğrultusunda yeni bir ayaklanmanın işaret fişegi olarak kitlelere kavratmak, onları bu yönde ikna etmek, boykotu aktif bir boykota taşıyacaktır.

Öte yandan bu denli olgun bir devrimci ortamda boykotun pasif biçimde bile olsa büyük bir güç toplaması, yakın gelecekteki daha ileri sıçramalar için ciddi bir kaldıraç görevi üstlenecektir. 2010 referandumunda pasif boykotla yetinen Kürt halkını eylemlerinin nasıl hız kazandığını ve kısa sürede “ikili iktidar” durumuna geldiğini hatırlayalım.

12-Fakat halk örgütsüz, böyle köklü eylemlere hazır değil.

Bunu söyleyenlerin genelde anlatmak istedikleri şudur: Biz bu halk kitlelerini tanımıyoruz, onlarla hiçbir ilişkimiz yok.

Eğri oturup doğru konuşalım: En başta proletaryanın öncü partisi ve diğer sol gruplar ile geniş halk kitlelerinin örgütsel ilişkileri oldukça zayıftır. Okyanusun içinde birer damlayız sadece. Ama bu hiç de halkın örgütsüz olduğu anlamına gelmez, sadece bizim onlarla ilişkimizin zayıf olduğuna ifade eder.

Oysa ki, Haziran ayaklanmasından bu yana emekçi sınıfların aslında değişik biçimlerde de olsa muazzam yaygınlıkta bir örgütlenme içinde bulduklarını gördük. Sendikalar veya demokratik kitle örgütlerini bir yana koysak kültürel dernekler, hemşehri dayanışma ve yöresel dernekler, taraftar grupları ve mahalle gençliği biçiminde örgütlenip eylemlere katılanların haddi hesabı yoktu. Ayaklanmayla birlikte ortaya çıkan yüzlerce forum, örgütlenme istek ve eğiliminin ne denli güçlü olduğuna çarpıcı bir kanıttır.

Bu eğilime bir başka çarpıcı kanıt, sosyal medyadır. Sokakta eylem ve politikayla tanışan milyonlarca insan soluğu sosyal medya platformlarında alıyorlar. Her büyük eylem ve büyük çatışma kullanıcı sayısını katlıyor ve on milyonların üstüne çıkartıyor. Devrimci kitleler iki nedenden dolayı siyasal tutumlarını sosyal medya üzerinden sergileyemeyi tercih ediyorlar. Birincisi burada yapılan propaganda ve örgütlenme faaliyetlerinin kaplumbağa tarzı geleneksel yöntemlerden çok daha hızlı ve etkili olması; ikincisi katılımcıların bağımsız inisiyatif ve etkinliğini sınırlanmamasıdır.

Kapitalist sistemin bütün ekonomik ve siyasal egemenlik koşulları tarafından tam anlamıyla kaynama noktasına getirilen, bu noktada nefes alan, kaynama noktasında düşünen ve eyleme geçen yepyeni bir nesil var karşımızda. Çünkü ellerini uzatıp dokunamadıkları muazzam bir zenginlikle çevrili.

>>> **Vazinin Devamı 11. sayfada...**